



# K E R E S Z T - Ú T

*A nagyatádi Szent Kereszt plébánia lapja III. évf. III. szám 2015. március hónap*

## Kedves Márkó!

A régi angol legenda szerint, amikor Szent Ágoston apát térítő társaival megérkezett a szigetországba, a király elé járult. Engedélyt kellett kérjen a misszióhoz. A király ekkor összehívta tanácsosait, hogy döntsenek a kérdésben. Még el se kezdték a tárgyalást, amikor egy ismeretlen nagy testű madár röpült be az ablakon. Körözött egy pár percig a teremben, majd tovarebbent. Valaki a jelen levők közül megjegyezte: -Nem gondoljátok, hogy ez égi jel? Mi, emberek is ilyenek vagyunk. Jövünk valahonnan, egy kis ideig a földön élünk, majd távozzunk az ismeretlenbe. Engedjük ennek az Ágostonnak a térítést, hátha tud valami biztatót mondani arról kik vagyunk és mi a dolgunk ebben a világban.

Márkó! Örültem a hittanórai kérdésednek. Jelzi, hogy tovább gondold, amit hallasz, mérlegelsz, összefüggéseket keresel. Tudod, a hallgatás mindig talányos valami. Jelezhet egyetértést, érdektelenséget, de létezik dacos hallgatás is. Olyan vagy, mint a bevezető történetben szereplő tanácsnok, aki nem elégszik meg a felszínnel, a látszattal, hanem a dolgok mögé kérdez. Legutóbbi hittanóránkon, amikor az emberi méltóságról gondolkodtunk, nekem szegezted a kérdést: mi tesz bennünket igazán emberré. Akkor idő híján csak egy-két tömönlatban válaszoltam neked.

Most megkísérlek kielégítőbb feleletet adni. Tudod a történelem során már sokféleképpen próbálták definiálni az embert. Neveztek szerszámkészítő vagy beszélő állatnak, sárkányfogveteménynek, Istent teremtő képzeletnek és még annyi mindennek... Én inkább a szívünkben föllelhető vágyakra hívnám föl a figyelmedet, amik önmagunkon és ezen a bennünket körülvevő világon túlra



mutatnak. Elsőként a tudásvágyra. Arra a készítésre, hogy mindent tudjon, megismerjen. Vállalkozása eleve kudarcra ítélt. Épp a tudós költőnek titulált Babits írja A lírikus epilógja című versében: "a minden-séget vágyom versbe venni, de még tovább magamnál nem jutottam." Ott motoszkál bennünk a szeretetvágy is létünk első pillanatától fogva a világból való távozásunkig. Adyval sírjuk, kiáltjuk: "Szeretném, hogyha szeretnének, S lennék valakié, Lennék valakié". Ma már egész nyíltan és konkrétan beszél arról a tudomány, hogy a szeretet és megértés hiánya megbetegíthet bennünket. Váci Mihály a

teljesség iránti igényünket önti szavakba egy helyütt: "Nem elég a célt látni, járható útja kell! Nem elég útra lelteni, az úton menni kell!", József Attila pedig nyughatatlan keresésünkre irányítja figyelmünket csodaszép versével: "Keresek Valakit s nem tudom, ki az? A

percek robognak, tűnik a Tavasz S nem tudom, ki az. Csüggedő szívvel loholok egyre, Keresek valakit a Végtelenbe, Loholok egyre."

Márkó! Jeles költőinket hívtam segítségül, hogy közelebb férközhess a Titokhoz, az Ember Titkához. Az emberhez, akiről meggyőződéssel valom, hogy nem csak a por fia, hanem az Ég fia is. Képmás. Egyedüli a teremtmények sorában, akinek tekintete fölfelé irányul. Bármilyen analízisnek vetjük alá, bizony szétfeszíti a "kereteket". Soraim végén örömmel adok hálát kíváncsiságodért, bátorságodért, nyitottságodért és szívedre helyezem az Írás szavait: "Közeledjete az Istenhez, és ő közeledni fog hozzátok." (Jak 4,8)

*Lóránt atya*

# IRODALMI MELLÉKLET

## A vén Külü

Csak úgy fordultak ki a törvényszék kopott, zöld kapuján mind a ketten, mint annyi sok ember előttük is utánuk is! Egyikük igazságot kapott, a másiktól, ami volt, az is elvétetett.

Így járt a vén Külü, ki akkor még feszülő mellű piros ember volt, mikor a törvény elé lépett, a szürke posztóujjasán, gyönyörű zsinórveretű harisnyáján a fél határ földjének illata érzett, amikor kijöttek; azt az óriási birtokot összehajtogatta szépen a komája, Boglyai István egy papíros alakjában, és eltette a belső zsebébe.

Zaklatta a vér a torkát mind a kettőnek, de csak nem akartak egymáshoz szólni. A szemre erőltetett kalapjuk alól kiütközött a verejték. Egy vendéglőbe szállottak, a „Bárány”-hoz, még a szekereket is egymás mellé tolták a szín alatt. Szótlanul tettek-vettek a szekér körül. Egyik a félrecsúszott hámot zökkenetete helyre a lova hátán, a másik az abrakos tarisznyát vágta bele a saroglyába. Boglyai István a végén mégse állhatta meg szótlanul. Mikor már Külü Márton a szekéren ült s az induláshoz lengette a gyepelőket, megfogta a ló száját.

- Koma!... Ne haragudjék!...

- Nem haragszom.

- Adjon kezet, koma - nyúlt hozzá a békéhez Boglyai. - Az Isten soha meg ne segítse, ha ki nem békül! - adott erőt ismét a szavainak.

- Ereszd el azt a lovat! - riadt föl a társa, s feleletül a borókafenyő-ostornyéllel utána sújtott a gyors riadástól megnyúlt lova hátának. Így lett egyszerre szegényné zombori Külü Márton...

Rá egy hétre megjött a húsvét. Korán esett. A tavaszi szél még hideget szitált a napfény közé, valahonnan a hegyek közül. Kissé szürke volt a világ, de már elég sűrűn rezgett a vetés a rögök mögött, s a gyepen illegő báránycák kedvesen hatottak. A nagyhét gyászában egy kis élet, mert nem mese az a nyomasztó szellem, hanem erős valóság.

Imbolygó lesz akkor a gazdaember, s titkot mutat a szeméjárása. Ideges szorgoskodás veri föl a házakat. Akinek ilyenkor nyomorúsága van, kétszer érzi azt, mintha az emberek vigasztalanságát magáévá tette volna a jó Isten is. Szótlan a székely ember, békülő a szava, ha bele-

nyit a csöndbe, mert megveri az Isten, ha gyűlöléssel várja meg - a föltámadást.

Érezte mindezeket Külü Márton is, de gyűlölt mindeneket, a békességes kéztől elvonta a magáét, nem adta meg magát. Nála épült a legszebben az ünnep. Gyönyörűen párolgott a kalács, sült a bárány, főtt a töltött káposzta a kék fedők alatt. Ő maga se mutatott semmit.

A bíróval egy sorban ő vitte a „mennyezetet”, az ő szívét is elárasztotta a szó: „Resurrexit”, az élnétség is elkapta, a piros tojás színe, a „szentelt” eltakarta a jelent, de az áldozatos öröm csak futó volt, elvonult a bosszúja fölül, hogy az zavartalanul viaskodjék a lelkével. Keserűvé vált benne az örömné. Kerülte az embereket. Szemszúrásból ment el a templomba is, de ott még inkább elérte az Isten, nem tudott ülni, ellepte az önvád, a szégyen. A prédikációt meg se várta, mennie kellett, kiüzte az Isten, mint hajdan az árusokat. Ő legalább így érezte.



Röstellette bemenni a házába, az istállóba húzódott, míg eljön az ebéd ideje.

A marhák, a lovak látása, a rend, a jólét újra elvette az eszét. Nehezedő kedvében újra kihívta az Isten.

- Hej, Isten, Isten!...

Megnyugodott. De csak újra elborult, s a gondolata bántotta az Isten...

Így lett még szegényebb zombori Külü Márton...

Másodnapjára virradott. Valahol eldőrdült az első lövés, jelül, hogy a föltámadott Jézus ma el-kimegyen a határra, megszenteli, megáldoztatja a természetet...

Útjában elkísérik, reámutatnak - csak úgy gondolatban - a kicsiny vagyongára. Uram áldd meg, szaporítsd meg! És ünneplőben van mindenki, az egész falu. Asszonyok, leányok, koszorúba font vagy lecsüngő pántlikás hajjal, az emberek s a legények lóháton, karabélyokkal lövöldözve és dalolva Urunk Jézus-Krisztus tiszteletére, kinek megdicsőült szent testét ábrázolja a lobogó zászlón a kép, amint a megrettent örök futása után elhengeríti a követ az angyal.

Ezt nevezik erre felénk határkerülésnek.

...A hajnal kéksége még eltakarta a

falut, de már szállingóztak a határkerülők a gyűlőhöz, a templom elé. Nyíltak a kapuk, s kilépett egy asszony, leány, gyermek, vagy nagyot puffanva egy-egy lovas fickándozott ki az út közepére a fölcicomázott lovával.

A szokás az, hogy az ember a faluban kettőt ló. Egyet a házuk dicsőségére, a másikat a kedvese ablaka alatt, hadd remegjen az üvegie, s tudják meg, kiket illet, hogy Barabás vagy Fülöp is ott leszen ma, hol a többi legény.

A gyűlőnél aztán új tervezgetések emelik az ambíciót. Kinek adja a plébános úr a szent zászlót, mert annak hatalma vagon a nép fölött, és nagyobb dicsőség nem érhet hamarjában gazdaembert.

Már az indulásra vártak, egynehány elkésett lovas igyekezett még nesztelenül elvegyülni a tömegben, de az ilyenkor kész lehetetlenség. Ha legény, kikacagják a pajtásai, ha házaseMBER az illető, a kortársai mondanak megszívlelendő dolgokat. Hanem akad olyan is, aki tüntetésből utolsónak csattant bele a sokaságba fennhéjázón.

Így tön Külü Márton is.

Lzmos, fénylő nyakú fekete ménen állott be a sorba. Két sárgabőr karabélytok függött a nyerge mellett. Nyugodtnak látszott, pirosság is bíborlott az arcán, mintha semmivé enyészett volna a haragja. Erősen tartotta a nyugtalan lovát, s az nem állott a helyén, szakadt a habrojt a száján.

Fejcsóválva vonultak félre a torlódásból a társai.

- Hej, Márton, Márton!...

Ránca szedte az állatot, leugrott róla s odaállott a sorba, hiszen neki kell vinnie a lobogót. Mindig is ő vitte, ki került volna elébe egy év alatt? Biztos volt most is benne, de az ellenkezés mégis csak előtámadt.

- Hátha tán Boglyai? Ha úgy lenne, akkor, akkor - s már zavargott a képzelete. Jött a plébános úr, a kezében volt a selymes lobogó. Vártak.

A pap előbb intette a népet nyugodt szólamokban, békés arccal, mi tán soha szenvedélyt nem ismert, s magához intette Boglyai Istvánt, odaadta a zászlót.

- Reád bízom, fiam... vigyed... imádkozzatok... könyörögjete!... - s áldását hintette szét.

Boglyai megdöbbsent, előérzet szagatta a keblét.

Nagyot dördülve lövöldözte ki mindenki a fégyverét, ha el tudnák nyomni a Külü Márton szívedobogását, hogy ne kelljen nézniök arca torzulását. A nép a határnak fordult.

A pap szeme kísérté, míg bírta, míg porba, piszkos kék füstbe fült a nyája.

Keresztfához értek. Nagy terméskövekkel körülrakott, feketedett cserfakereszt.

- Isten segedelméből állította Küli Márton és nője, Klánétás Anna.

Ennél stációt tartanak a határkerülők. Megállanak lovasok, gyalogosok, elimádkoznak a kereszt előtt.

Az a nagy határ pedig eddig a Küli Mártoné volt, fölötté örködött az Úr segedelme. Úgy képzelte, mikor itt megállott a falu, hogy csak az ő terméséért esedeznek, oda állott a keresztje elé hatalmas megelégedéssel; de ma Boglyai állott oda egészen közel, s a libegő szellő hozzá-hozzáérintette, fonta a lobogó szárnyát.

Titokban Küliure néztek az emberek, s talán érte is gondoltak valami imádságfélét, de ő egészen beborult.

A makrancos lova is, mintha nagyobb súlyt érzett volna a hátán, nem állott nyugton, pedig lövésre készültek. És ekkor lükögő halántékkal az érintetlen pisztolyhoz nyúlt, nem látott már semmit az esze.

Senki nem vett észre semmit, mindenki a sortűzre figyelt.

Tovább indult a processio. Küli nem mozdult, állott, mint a megkövült halál, örületes nézéssel...

Senki meg nem szólította, csendben elkerültek, mint ha nagybeteg szunynyad el.

Mikor az utolsó ember is eltűnt allelujázva a fordulónál, leugrott a ménről, odarohant a keresztfájához, s a bicskájával kezdte kiásni a belecsapódott golyót.

- Jaj, meglőttem a Jézust...

Megelevenedett mellette a panasztól a mező. Mélységes fájdalom hasogatta a keblét, megnyíltak az érzései, mint egy nagy árnyék, szétborult a hatalmas termésköveken, amik ott a halomban úgy fehérlettek a felsütő napban, mintha elpusztult férfiszívek volnának.

A búbanatok, megaláztatások, a kicsinyes sóhajtások az elveszített vagyon után mind elmerültek a mindent megejtő Istentől való félelemben.

- Jaj... meglőttem a - Jézust!...

És megcsókoltatta a helyét, nézte a keresztfát. A pléhből alakított Jézus testén valami vigasztalásfélét kapott, valami békességet. Már nem tűnődött, tudta, hol töltheti meg a kifosztott életét.

A ménre ugrott, torony felé futott zsendülő vetésben, porhanyó szántókon keresztül...

A szemeit is behunyta, a sebes röpüléstől csak a megkavart szellő borult az arcára, mintha a nagy lázát fújnák hús ajakkal jótevő szellemek. A nagy iramtól a szíve pihent, a gondolata, a lelkiismerete nem sajgott annyira.

Otthon a plébános úr ilyenkor breviáriumbozik, körül csend van, béke van...

Pacsirta szállott föl az útjából, puha szárnya elcsillogott a tekintete elől, s muzsikálva merült bele a napfénybe.

A templomkerítésben, a krisztustövisek szentjánoskenyérfa alatt megállott, de nem mert bemenni. Piros, véres testű kereszt akadt a szemeibe.

- Jézus... Jézus!... rebesgette és elrohant onnan haza. Egyedül, elhagyottan félt a szobában, ördögök kacagtak a szemeiben. Agyba fektették, orvosért, papért futottak, szentelt gyertyát égettek a kezében.

Lázálmok gyötörték, s elkeseredve, kétségbeeséssel dobta vissza a szembe hulló keresztet.

Eljött a plébános úr, föloldozta a lelkét, odaadta a bűnbocsánatot, a penitenciát együtt rebegték el. Megnyugodott, lecsillapodott... csak a megriasztott szemeforgása mutatta a tusát, s a keble rándult egyet a közeledő határkerülők lövéseire.

- Így van jól... Meg kellett tennem, mert benne volt a - penitenciámban.

És gazdag volt újra. Minden visszaadott, és még azon fölül. A szemeiről, a vénült arcáról pedig - mint a dicsfény a templomi képeken - ömlött el szerteséjjel a boldog mosolygás...

**NYÍRŐ JÓZSEF**  
Élet, 1910. június 12.

## Kis Teréz utolsó verse

Isteni Jézus, hallgasd meg imám  
hagy vidítsalak fel szeretetemmel  
Te tudod jól, hogy egyedül neked akarok tetszeni  
kérlek teljesítsd ezt a leghőbb vágyam!

Amíg tart ez a szomorú száműzetés,  
elfogadok minden próbatételt, hogy elbűvölhesselek,  
hogy megvigasztalhasam a szíved,  
és bennem beteljesülhessenek terveid,

a műved, ó Hitvesem,  
Szerelmem, Megváltóm.

Szerelmedre vágyom, ó Jézus,  
csak a szerelmed változtathat meg,  
vedd körbe szívemet emésztő tüzeddel,  
akkor áldani és szeretni tudlak majd,  
és akkor úgy foglak majd áldani és szeretni,  
ahogy a Mennországban teszik  
ugyanazzal a szeretettel,  
mellyel Te szerettél engem, Jézus, Örök Ige.

Isteni Megváltó, életem végén  
jőjj el értem  
egy percet se késs,  
járjon át végtelen gyöngédséged,  
és isteni tekinteted tisztasága,  
szólíts meg azon a hangon,  
melyen először szólítottál:  
"Gyere, megbocsájtok mindent,  
pihenj meg, hűséges jegyesem,  
borulj keblemre, arám,  
tudom, hogy te nagyon szerettél engem!"

## TAVASSZAL

**Én tavasszal csak a napot látom,  
a kék eget s a rügyező fákat,  
vagyok egy új, sugárlelkű Pláton:  
nem látok mást, csak az ideákat.**

**És ha néha a földre pillantok,  
észreveszem a rút féreg-rágott  
tavaly őszi korhadt levélhantok  
tövében a fehér hóvirágot.**

**És hogyha a zöldleveles erdőn  
süvöltöző szél-orkán nyilal át,  
én akkor is hallok a csicsergőn  
fütyörésző madár kedves dalát.**

**S ha már a Sors mindent összetépett,  
és ha jönnek: bűn, kín, nyomor, átok,  
mégis hiszem a jót és a szépet  
s halálban is csak életet látok.**

*Kunszery Gyula*



## **"A gazdaság korában mindent lefordítanak pénzürtékre, ahol sokan csak annak tudnak örülni, aminek meg tudják mondani az árát." - Dr. Botos Katalin közgazdással beszélgettünk.**

**Magyarország a legtöbb modern társadalomhoz hasonlóan népességfogyással küzd.**

A XX. század második fele óta hatalmas változásoknak vagyunk tanúi. Az ember ma már nem csak azt akarja eldönteni, akar-e utódot vagy sem, hanem azt is, hogy milyen neműt. A tudomány és a technika fejlődésének eredményeként, a fogamzásgátlás elterjedésével a gyermekáldás pedig könnyen szabályozható.

**Ezt akár pozitívan is megközelíthetnénk.**

Igen, csakhogy az ember nem tartott lépést az erkölcsi fejlődésében. A liberális filozófia arra törekszik, hogy teljes mértékben mindent az individuum szintjére vigyen le. Így az a döntési szabadság, ami a kezünkbe került, - és amit az emancipáció női élharcosai még megfejtettek azzal, hogy a testem az enyém - olyan mértékben emberi döntés kérdésévé tette a társadalom reprodukcióját, amire az emberiség történetében nem volt példa. Korábban nem az volt a kérdés, hogy a gyerekek megszületnek-e, hanem az, hogy mennyien maradnak meg. És az sem volt kérdés, hogy a gyerek a férfi és nő nemzési aktusának eredményeképpen, többnyire házasság keretében születik. És ez így is volt rendjén, mert a férfinak és nőnek együttesen van szerepe a következő nemzedék felnevelésében. Látni kell azonban, hogy a XX. század elején még a társadalom 90%-a a saját agrártulajdonából élt; biztosítani kellett a munkaerőt, szükség volt a következő generációra.

**Következő generációra mindig szükség van.**

Igen, de az azóta kialakult ideológiák egy kicsit más formában nyúlnak ehhez, úgy veszik, mint a természet kincseit. Ahogy a természetben a tiszta levegő rendelkezésre áll, vagy ahogy a banánt leszakítjuk a fáról. Tehát nem úgy gondolkodnak, hogy ezt elő kell állítani. Ugyanígy gondolkoztak a neoliberalizmus atyjai a társadalom újratermeléséről. Mondok egy példát: Adenauer kancellárt figyelmeztette statisztikus-demográfus tanácsadója, hogy a nyugdíjrendszer kialakításánál vegye figyelembe, hogy a társadalom összetétele megváltozhat. Olyan rendszert alakítson ki, amelyben a járulékokat megosztják a nyugdíjasok és a gyermeket vállalók között. Erre Adenauer kancellár azt válaszolta: „De hát gyerekük mindig lesz az embereknek”. A politikusok és az értelmiség még az 50-es években is úgy gondolkodott, hogy a természetes szaporodás nem

lehet probléma.

**A termelékenység növekedésével, az életfeltételek javulásával így is nőtt az emberiség.**

Az egy főre jutó GDP dinamikusán nőtt, az elmúlt 200 évben 850 százalékkal, úgy, hogy előtte 1000 és 1800 között csak 50 százalékkal nőtt. Ez tulajdonképpen hatalmas emelkedés, amely lehetővé tenné mindenkinek a jólétet, ha a javak elosztása megfelelő lenne. Azonban tudjuk, hogy az ember esendő lény. Mi, akik a keresztény ideológiát magunkénak tekintjük, tudjuk, hogy az ember bűnbe eső természet, ami ellen állandóan harcolnia kell. És ha azt mondják, hogy nem kell harcolni, hisz ez a természetes, akkor olyan mértéket ölt a mohó profitvágy, aminek nincs gátja. Az ideológiák harcának a középpontjába került a társadalom, ideológiák küzdenek az emberek lelkéért, ahogy ezt József Attila mondja a liturgia szövegének a parafrázisával, hogy „..emeljétek fel szíveinket”, azé aki fel emeli. Aki elkapja az emberek lelki világát, az bizony győzni fog ebben a harcban.

**Másik nagy probléma, hogy látástól vakulásig dolgoznak az emberek.**

Fontos lett, és törekszenek is a minél több anyagi megszerzésére. A gazdaság korában mindent lefordítanak pénzürtékre, ahol sokan csak annak tudnak örülni, aminek meg tudják mondani az árát. Ha erre rendezkednek be az emberek, akkor kényelmesebben élhetnek, ha nem vállalnak gyereket. Ha tehát elfogadjuk azt az álláspontot, hogy a gyermekek vállalása teljes mértékben tőlünk függ, akkor nagyon kérdéses, hogy melyik ideológia hódította meg a lelkünket.

Az-e amelyik mindenáron a gazdasági racionalitást helyezi előtérbe, vagy az amelyik a szolidaritást, a szubszidiaritást, a szolgálatot teszi az első helyre. A „Hogy azért dolgoztunk, hogy éljünk, vagy azért élünk, hogy dolgozzunk” kérdőjele a mai világban is jelen van.

**De a gyerek valóban pénzbe kerül.**

Csakhogy ez nem pénzkidobás, hanem befektetés a jövőbe. Én közgazdász vagyok és soha nem fogom azt mondani, hogy ne gondolkozzunk közgazdaságilag. Nem szeretem azokat a hangokat, amelyek a pénzügyi szektort, a bankokat, a gazdasági gondolkodást mintegy ellenségnek tekintik. Ha gazdaságilag bölcsen és okosan gondolkodunk, gyereket vállalunk. A gyermek ugyanis nem ráfordítás, hanem közjóság. Ha nem kombináljuk a racionális gondolkodást a közösségi gondolkodással és a szolidaritással, az a társadalom halálához vezet. Magányos tömeghez, boldogtalansághoz.

Pálfay Erzsébet

Átvétel az IGEN magazinból

# Keresztút

## - Plébániai közösségünkért

### Bevezető

*Jézusunk, plébániai közösségünkért ajánljuk fel a mai keresztutat. Taníts, vezess minket, hogy át tudjunk alakulni krisztusi emberré, közösségi emberré., hogy a Te lelkületteddel tudjuk hordozni hétköznapi keresztjeinket, saját magunk és közösségünk keresztjeit. Segíts, hogy egy-egy állomásnál felismerjük, meghalljuk üzenetedet. Ráébredjünk mulasztásainkra, bűneinkre, őszinte bűnbánatot tudjunk tartani és a Te erőddel újra, új életet tudjunk, merjünk kezdeni.*

### 1. Jézus Pilátus előtt – halálra ítéelve

Mennyi ítélet, ítékezés hangzott már el közösségünkben. Papok, hívek egy-más felé, oda-vissza. Hány halálos ítélet! Leírva, megbélyegezve a másikat! Hányszor csöndben maradhattam volna és nem tettem!

*Segíts Urunk, hogy az ítélezések eltűnjenek közösségünkéből, tudjunk hallgatni, csendben maradni!*

### 2. Jézus felveszi a keresztet

Jézus, te átolelted, vitted, sokszó nélkül a keresztet. Én hányszor nem ismertem fel, kikerültem, nem vállaltam közösségünk keresztjeit (feladatokat, szolgálatokat, munkát), mert nehéznek tartottam.

*Segíts Urunk, ha közösségünk életében nehézség jelentkezik, ne futamodjak meg, ismerjem fel a lehetőséget, hogy Veled, Érted hordozhatom és felajánlhatom közösségünkért – szere-  
teből.*

### 3. Jézus először esik el a kereszttel

"Aki áll, vigyázzon, hogy el ne essen"! Elbizakodottság, túlzott magabiztosság - nem keresztény erények. Viszont szükség van egészséges önbizalomra! *Szelíd és alázatos szívű Jézus, alakítsd szívemet a Te szíved szerint!*

### 4. Jézus édesanyjával találkozik

Jézus, még nagyon sokan nem találkoztak Édesanyóddal. Sokan nem fedezték fel, nem vették észre anyai szeretetét.

Sokak életéből még hiányzik a helyes Mária-tisztelet.

*Urunk, hozz össze minél több testvérünket Édesanyóddal. Segíts, hogy mi is az "igen"-ek útját tudjuk járni akkor is, ha nehéz, akkor is, ha fáj. Add, hogy minél többen megismerjék és elkezdjék imádkozni a rózsafüzért – egyénileg és közösségekben is.*

### 5. Cirenei Simon segít Jézusnak

"Egy, csak egy legény van". Milyen nagy szükség van közösségünkben is a férfiakra! Jézusnak, közösségünknek sokat segíthetsz!.. Si-mont kényszerítették. Mennyivel szebb önként jelentkezni a szolgálatra, segítségre!

*Urunk, adj bátorságot a férfiaknak! Add, hogy közösségünkben legyenek apostoli lelkületű, szolgálatkész férfiak!*

### 6. Veronika letörli Jézus arcát

Jézusom, sokszor azért nem léptem Feléd, másokhoz, mert "mit szólnak mások?". Léphettem volna, szólhattam volna, jelentkezhettem volna szolgálatra, de valami visszatartott, visszatart. Mennyi mulasztás közösségünk építésében!

*Segíts Urunk, hogy elkerüljem a mulasztás bűneit. Merjek szeretni, szolgálni, lépni – Feléd és mások felé.*

### 7. Jézus másodszor esik el

Milyen fontos a bűnbánat, a bocsánatkérés - Istentől és egymástól is. Egy-egy szentgyónás, újrakezdési lehetőség. Javíthatok, sok mindent jóvátehetek.

*Jézusom, köszönöm az újrakezdési lehetőségeket, a bűnbocsánat*

*szentségét. Erősíts, bátoríts, hogy ne halogassam. Merjek, tudjak őszinte lenni a gyónásban is.*

### 8. Jézus szól a síró asszonyokhoz

"Magatokon sírjatok és gyermekeiteken" – Asszonyok, édesanyák bűnei. Nem vállalt gyermekek, abortuszok, a gyermekek vallásos nevelésének elmulasztása. Van miért sírni.

*Bocsásd meg Urunk elkövetett bűneinket... Segítsd Urunk a házasságra készülő lányokat, hogy szíved szerinti feleségek, édesanyák, szülők tudjanak lenni – és erre tisztán készüljenek!*

### 9. Jézus harmadszor esik el

Nem az elesés a legnagyobb tragédia, hanem az, ha nem kelek fel, nem akarok újrakezdeni, a megátalkodottság. A "nekem már úgy is mindegy", "nekem már úgy sem bocsát meg Isten"

*Jézusom segíts talpra állni! Segíts, hogy meghalljam a Lélek indításait és cselekedjem is!*

### 10. Jézust megfosztják ruháitól

Őszintének, nem képmutatónak lenni, nem akarok mást mutatni, mint ami a valóság. Nem szépítem, nem magyarázom a bizonyítványom. Ez a "meztelen valóság" – szoktuk mondani.

*Segíts Jézusom a tiszta átlátszóságra. Ne hordjak maszkot, álarcot, hiszen Te mindent látsz. Ne másoknak, hanem neked akarjak tetszeni.*

### 11. Jézust keresztre szegezik

"A szeretet türelmes, a szeretet a rosszat fel nem rója, a szeretet, megadja magát, nem üt vissza, odatartja másik arcát is, elmegy kétannyira. De nehéz ráfeszülni a keresztre, de nehéz rajta maradni.

*Segíts Jézusom, hogy ne ellenkezsek, ne rugdalózzak a kereszt ellen. Jusson mindig eszembe, hogy a „ keresztre feszítés a feltámadás egyetlen útja" , a halálból születik az élet.*

### 12. Jézus meghal a kereszten

Jézus, Te mondtad: "Nagyobb szeretete senkinek sincs annál, mint aki életét adja barátaiért". – De nehéz meghalni a másikért! De nehéz lemondani önzésről, akaratomról. De nehéz engedni, elveszíteni okosságomat! De nehéz iga-

*zán, érdek nélkül szeretni! Pedig ez a szeretetközösség megszületésének feltétele.*

*„Segíts Urunk, hogy higgyek a szeretetben, merjek meghalni, merjem fele-barátomat választani, merjek közösségünkért meghalni és élni!"*

### 13. Jézus testét leveszik a keresztről

A holt test ott van Édesanyja ölében. Vége?... Emberileg sokszor úgy tűnik. Sokszor csak az orrunkig látunk. Elfelejtjük, hogy Isten is van. Pedig már sokszor tapasztalhattam, hogy van feltámadás, van újrakezdési lehetőség! Isten a rosszból is jót tud előhozni! A halottnak látszó ügy is változhat! Ne adjam fel a reményt! Adjam meg az esélyt Istennek, felebarátomnak.

*Segíts Jézusom, hogy ne csak a negatívumot, ne csak a hálált lássam. Segíts, hogy a remény embere lehessenek, hogy mindig tudjam a reményt sugározni - mások felé is!*

### 14. Jézus temetése

Hűség a sírig! Házastárs mellett ("téged el nem hagylak, semmiféle bajban"), hűség az Egyház mellett, plébániai közösségem mellett, Jézus mellett. Lehet rám számítani minden helyzetben? Kitartok akkor is, ha látom a hibákat, bűnöket? Némán, csöndben, Jézussal együtt szenvedve.

*Köszönöm Jézusom, hogy Te hűséges vagy! Te nem eltemetsz, hanem feltámasztasz – újra és újra. Add nekem is a kegyelmet, hogy azt tudjam nézni: mit lehet még tenni – saját és felebarátom, illetve közösségünk érdekében.*



## Chiara Corbella, egy mai szent édesanya

A világ megrendült az édesanya hősies példáját látva, aki gyermekeiért adta életét: „A mennybe megyek, te pedig maradj itt a papával. Ott fogok imádkozni értetek”

Az elmúlt napokban bejárta a világot a fiatal olasz édesanya Chiara Corbelle halálának híre, aki férjével együtt hősies módon fogadta el, hogy két olyan beteg gyermeket hoz a világra, akiknek nem volt esélyük az életre. Ezután, pedig saját életét adta azért, hogy megmentse harmadik gyermeküket. Az olaszországi televíziók és médiák a nyilvánosság elé tárták e megdöbbentő történetet, mely tanúságot tesz Chiara hit által megélt nagy szeretetéről és áldozatáról, bizalmáról és a Mindenható Isten iránti hálájáról az élet ajándékáért.

Chiara Corbella 28 éves volt, mosolygós fiatalasszony, akinek arca mindig ragyogott az örömtől. Férjével, Enrico Petrilliával Róma Aurelio nevű kerületében élt. Átlagos házaspár voltak, Wojtyła generációjából. A plébánia vonzáskörzetében nőttek fel, részt vettek a ifjúsági találkozók. Medugorjében történt megismerkedésük után, 2008 szeptemberében a házasság szentségével koronázták meg szerelmüket.

Pár hónap múlva Chiara áldott állapotba került. Sajnos, a babánál az első ultrahangos vizsgálat a koponyában súlyos agyi fejlődési rendellenességet mutatott, mely szerint a kisbaba teljes vagy részleges agykárosodással fog születni. A fiatal pár azonnal elfogadta az új életet, mint Isten ajándékát, annak ellenére, hogy az orvosok érveikkel többször is megpróbálták őket eltántorítani meggyőződésüktől. Születése után a kis Mária részesült a keresztség szentségében, majd 30 percig tartó földi élete után elkísérték „égi születéséhez”. Barátaik számára is felejthetetlen marad a kislány temetése, örökre megmarad „életük egyik legszebb tapasztalataként.”

Krisztus halál felett aratott győzelme megerősítést kapott e kicsi fehér koporsó és a két szülő által, akik énekeltek és hálát adva dicsérték az Urat a gyászmisén.

Néhány hónap elmúltával újabb gyermekáldás. Az örömhír első pillanatait azonban megtörte az első ultrahangos vizsgálat eredménye: a gyermeknek, a kis Dávidnak hiányzott a lábacskája. Hittel és szeretettel felfegyverkezve, mely mindenkor megőrizte házasságukat, a házaspár elhatározta, hogy megtartják a gyermeket. A hit választása a bizalom gyümölcse, tudva, hogy az élet és a halál kulcsa egyedül Istennél van. Erről tesznek tanúságot barátaik is, akik emlékeznek arra pillanatra, amikor Enrico örömmel újságolta, hogy gyermekük lesz, bár nincsen lába. Sajnos a hetedik hónap környékén az újabb ultrahang felvétel által megállapítást nyert, hogy a végtaghiányosság mellett, a pici belső szervei sem fejlődtek a megfelelő módon. „A gyermek alkalmatlan az életre” ez volt az ítélet. Lehet,

hogy alkalmatlan a földi életre, de nem a mennyekre. Tehát, a házaspár kivárta a gyermek születését. 2010. január 24-én megszületett Dávid, és azonnal megkeresztelték, imádsággal kísérték rövid életét, egészen az utolsó lélegzétvételéig. Dávid temetésén annyi szépség, annyi hit és az irigység egy különleges formája volt jelen, azon öröm miatt, melyet a szülők sugároztak nehéz keresztjük ellenére. Nem szerepjátszás, nem megjátszott öröm, hanem igazi példamutatás sok ma élő család számára.

Szenvedés, trauma, elbátortalanodás, de Chiara és Enrico sohasem zárkóztak el az élettől, olyannyira nem, hogy egy bizonyos idő eltelté után Chiara újra áldott állapotba került: a kis Francescot hordta a szíve alatt. Ez alkalommal minden rendben volt: az ultrahang segítségével megállapították teljesen egészséges a gyermek. Az ötödik hónapban azonban újabb kereszt érkezett: Chiarának súlyos seb keletkezett a nyelvén, majd az első vizsgálat után megerősítették a legsúlyosabb feltevélezt miszerint: carcinomat (rákot) diagnosztizáltak.

Mindennek ellenére Chiara és Enrico nem veszítette el hitét és „szövetséget kötöttek” Istennel és eldöntötték, hogy még egyszer 'igent' mondanak az életre. Chiara gondolkodás nélkül

védte Francesco életét, akkor is, ha ezzel nagy kockázatot vállalt magára, elhalasztva a saját életének megmentésére irányuló kezelést. Csak a szülés után vetette magát teljesen alá a radikális gyógyításnak: a műtétnek, a kemoterápiának és a sugárkezelésnek. A kis Francesco szép, egészséges kisfiúként 2011. május 30-án született a világra. Ez idő alatt Chiara azonban testileg annyira kimerült, hogy jobb szemére elveszítette a látását, majd egy éven át tartó emberfeletti küzdelem után nem bírta tovább. 2012. június 13-án, szerdán dél körül családja és barátai körében befejezte az öt üldöző „sárkány” elleni harcot – így nevezte a daganatot, a Jelenések könyvére gondolva.

Családja és barátai is megerősítik, hogy ő a szent élet élő tanúja, minden kísértés, a kemoterápia és a sugárkezelés nehéz hónapjai ellenére is, melyet mosolyogva és vidáman, felfoghatatlan módon, a Gondviselésre bízva magát hordozott.

A kísértések idején Chiara és Enrico sohasem bátortalanodott el, mert már elfogadták annak akaratát, aki semmit sem tesz véletlenül. És minden nap elmondták felajánló imájukat Szűz Máriához, a Totus Tuus szavaival befejezve. Francescot pedig a Szűzanyának, Angyalos Boldogasszonynak ajánlották.

„A második Gianna Beretta Molla”, így nevezte Chiarát Agustino Vallini bíboros, Róma város pápai vikáriusa, aki a temetés szertartását vezette 2012. június 16-án a római Szent Franciska templomban. A szertartás minden volt, csak nem temetés: óriási ünnep, melyen több ezer ember vett részt, akik zsúfolásig megtöltötték a templomot és mindvégig énekeltek, dicsőítettek, tapsoltak és imádkoztak.



„Az élet olyan, mint a hímzés, melynek látjuk a visszáját, a rendetlen oldalát és a sok-sok szálat – mondta a bíboros – de idővel a hit lehetővé teszi számunkra, hogy meglássuk az igazi oldalát is”. Chiara esete a bíboros szerint „nagy életlecke, fénysugár, Isten csodálatos tervének gyümölcse.”

„Nem tudom, hogy e fiatalasszony által Isten mit készített számunkra”, de nyomatékosan hangsúlyozta, „biztos, hogy olyan valamit, amit nem szabad elveszítenünk, ezért őrizzük meg ezen örökségünket, mely arra emlékeztet bennünket, hogy igazán értékeljük a legapróbb és legegyszerűbb gesztust is mindennapjaink során”.

„Ezen a reggelen megéljük azt, amit 2000 évvel ezelőtt megélt a római százados, amikor látta, hogy Jézus meghalt. Az mondta: „Ez valóban Isten fia volt”, mondta szentbeszédében fra Vito, fiatal, Assisiben jól ismert ferences, aki Chiara betegsége idején otthonukba költözött, hogy lelkiileg segíthesse Chiarát és családját életének utolsó szakaszában.



„Chiara halála telve volt imádsággal, sőt maga volt az ima” folytatta. A fiatalasszony – mesélte a ferences atya „áprilisban az orvosi diagnózis után, mellyel megállapították, hogy betegsége eljutott a 'végső stádiumhoz', csodáért imádkozott, de nem a gyógyulását kérte, hanem, azt kérte Istentől, hogy ő és a hozzá közel álló személyek a betegség és a szenvedés pillanatában békét élhessenek meg”.

„Chiara halála telve volt imádsággal, sőt maga volt az ima” folytatta. A fiatalasszony – mesélte a ferences atya „áprilisban az orvosi diagnózis után, mellyel megállapították, hogy betegsége eljutott a 'végső stádiumhoz', csodáért imádkozott, de nem a gyógyulását kérte, hanem, azt kérte Istentől, hogy ő és a hozzá közel álló személyek a betegség és a szenvedés pillanatában békét élhessenek meg”.

„És mi – tette hozzá megrendülten fra Vito – láttuk, hogyan hal meg egy asszony nemcsak békésen, hanem boldogan.” Ez az asszony mindvégig szeretetből másokért áldozta életét, olyannyira, hogy Enriconak bizalmasan a következőket mondta: „lehet, hogy nem is kívánom a gyógyulásomat, egy boldog férj mosolygó hitves nélkül és egy vidám gyermek édesanya nélkül nagyobb tanúságtétel, mint egy asszony, aki legyőzte a betegséget. Tanúságtétel, mely sok-sok embert megmenthet...”

Különleges Chiara története, akit menyasszonyi ruhájában temettek el, de ugyanígy az a levél is, amelyet egy héttel halála előtt írt fiának, Francesconak, és amelyet temetésén férje, Enrico olvasott fel: 'A mennybe megyek, hogy gondoskodjak Máriáról és Dávidról, te maradj itt a papával. Onnan fogok imádkozni értetek.'

Nem maradhatunk közömbösek napjaink e szentségi életet látva. A történet megérdemelte, hogy ismertté váljon, és beszéd tárgya legyen, mert megerősítése annak, hogy van lehetőség ma arra, hogy II. János Pál pápa szavai beteljesedhessenek: „Mindannyian vágyakozhatunk a szentségre, mindennapi életünkben.” Különleges bizonyítéka ez annak, hogy a mai sebezhető, önző társadalom ellenére is, amely arra tanít bennünket, hogy bármi áron is, de mentjük meg saját kényelmünket, léteznék olyanok, akik a hit erejével képesek meghalni másokért, életüket adni egy új lehetőség megszületéséhez.

Chiara tanúságtétele első gyermekének születése után:

Megszületett Mária. Amikor megláttam, olyan pillanat volt az, amelyet sohasem fogok elfelejteni. Abban a percben megértettem, hogy egész életünkre láthatatlan kötelékkel vagyunk összekötve. Nem gondoltam arra, hogy milyen rövid ideig lesz ő velünk, összekapcsolódtunk, mert ő az én kislányom. Ezután elvitték. Az a pillanat, amikor Enrico bejött a szobába és karjában hozta Máriát a második felejthetetlen pillanat, mert karjában tartotta őt, büszkén nézete és nagyon boldog volt. Biztos voltam benne, hogy Máriának nem lehetett volna jobb édesapja. Az, amit az Úrtól kértünk, a természetes szülésen kívül, melyet beteljesített, az volt, hogy élve szülessen és megkeresztelhesse. Amikor Enrico visszajött azt mondta: „Él”. És akkor megkereszteltük. Ez volt számunkra a legnagyobb ajándék, amelyet az Úr adhatott. Mária fél órát élt, utolsó pillanatáig együtt lehettünk. Megismerhették őt nagyszülei és néhány barátunk. Azután Enrico elkíserte. Csak azt mondhatom, hogy az a fél óra egyáltalán nem tűnt olyan rövidnek. Felejthetetlen fél óra volt.

Ha elvettem volna, nem hiszem, hogy az abortusz napjára úgy emlékeznék, mint ünnepre, az öröm napjára. Azt gondolom, hogy olyan pillanat volna, amelyet mindenképp igyekeznék elfelejteni, mint a nagy szenvedés perceit. Mária születésének napjára mindig úgy tudok emlékezni, mint életem egyik legszebb napjára. Elmondhatom majd gyermekeimnek, hogy az Úr egy különleges testvérrel ajándékozta meg őket, aki a Mennyben van és imádkozik értük. Azt szeretném mondani azoknak az édesanyáknak, akik elveszítették gyermeküket... Azt szeretném mondani nekik: mi édesanyák voltunk. Megkaptuk ezt az ajándékot. Nem számít az idő, hogy egy vagy két hónapig, néhány óráig; az a fontos, hogy megkaphattuk ezt az ajándékot, mert ez olyan valami, amit nem lehet elfelejteni.

forrás: bitnonet

fordította: Sarnyai Andrea

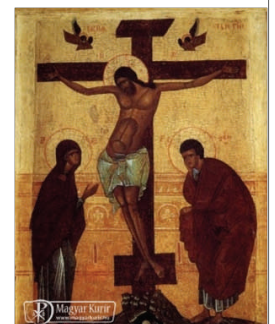
### **Egy falatka odaadás: e-üzenetek a nagybőjtben**

**A Hajdúdorogi Egyházmegye idén is szeretne hozzájárulni ahhoz, hogy minél többen egyre mélyülő lélekkel tudjanak bekapcsolódni a nagybőjt áldást hozó időszakába – tájékoztat a Görögkatolikus.hu.**

**Az egyházmegye honlapján mindennap megjelentetnek egy rövid gondolatsort, amely segíthet ebben az elmélyülésben, befelé haladásban és közelebb vihet a feltámadás életformáló erejéhez is.**

**Aki a telefonjára is szeretné megkapni ezt a napi gondolatot, az a (20) 992 7298 telefonszámon jelentkezhet, a saját nevének SMS-ben történő elküldésével. (A határokon túl élő hívek számára nem tudnak SMS-t küldeni, ők a honlapon megjelenő változatot olvashatják.)**

**Fotó: Görögkatolikus.hu**



## Vágy és öröm

Minden vágyadnak eleget tenni: ez az emberi élet legnagyobb művészete. Akinek sikerül, az boldog. Ehhez azonban fontos, hogy kevés vágyad legyen. A vágy az emberi lélek növényzete. Gyökere van, szára, és csúcsán időnként kivirágzik az öröm. Minden gyökérnek az a célja, hogy virágot hozzon. Azonban a jó kertész gondosan ügyel kertjének növényzetére. Csak olyan növényt enged meghonosulni benne, melynek virágai szépek és illatosak. Vagy melyek kellemes ízű gyümölcsöket teremnek. Dudvát, gyomot nem tűr meg maga körül. Olyan növények gyökerét sem ülteti el, melyek fejlődéséhez a kert fekvése és éghajlata nem alkalmas. Melyeknek kivirágzásához esélye nem lehet. Így tesz az okos és jó kertész.

Légy tehát okos és jó kertésze a lelkednek. Örvendj a hóvirágnak, az ibolyának és a búzavirágnak. Az erdő csöndjének. Ha egyedül vagy: annak, hogy egyedül lehetsz. Ha nem vagy egyedül: annak, hogy nem kell egyedül légy. Vágyódj arra, amit a holnap hoz, és örvendj annak, ami ma van.

Minden talajban megterem valamiféle virág. Minden napnak van valamilyen öröme. Ne vedd rá a szemedet, hogy meglássa azt.



## Told a sziklát!

Éjszaka volt. Az ember a kunyhójában aludt, mikor hirtelen fény töltötte be a szobát és megjelent Isten. Az Úr azt mondta neki, hogy el kell végeznie egy feladatot, és odavezette egy hatalmas sziklához, ami a kunyhóval szemközt volt.

Az Úr elmagyarázta az embernek, hogy a hatalmas sziklát teljes erejéből kell tolnia. Így hát az ember ezt tette nap, mint nap. Több éven keresztül reggeltől estig küszködött a kővel, nekifeszült a hátával, a vállával a nagy szikla hideg felszínének, és teljes erejéből nyomta. Minden este kimerülve és fájó tagokkal tért vissza a kunyhójába. Úgy érezte, hogy az egész napja hiábavaló volt.

Ahogy az ember elbizonytalanodott, a Sátán elhatározta, hogy színre lép és gondolatot ültet el az ember agyában, hogy "Hosszú ideje napról napra kínlódsz azzal a sziklával és az mégsem mozdult meg." Sikerült azt a benyomást keltenie benne, hogy a feladat lehetetlen és felsült vele. Ez a gondolat teljesen elbizonytalanította és elcsüggesztette őt.

- Miért töröd magad ezért? - kérdezte a Sátán. -Felesleges annyi időt rászánnod. Csak éppen, hogy told egy kicsit, az is elég lesz.

Ez volt az, amit az elcsüggedt ember is tervezett, de elhatározta, hogy előtte imádságban az Úr elé viszi ezeket a zaklatott gondolatokat.

- Uram - mondta - hosszú ideje fáradok, és keményen szolgállak téged, minden erőmet latba vetve, ahogyan kérted. De még mostanra sem sikerült elérnem, hogy a kő akárcsak egy fél millimétert is mozduljon. Mit csinálok rosszul? Miért nem tudom teljesíteni a feladatot?

Az Úr könyörületesen válaszolt:

- Barátom, én arra kértelek, hogy szolgálj engem, amit te elfo-

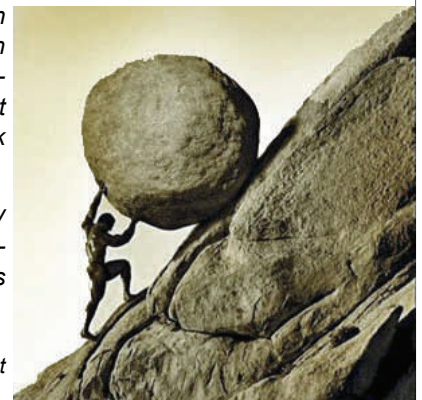
gadtál. Azt mondtam, az a feladatod, hogy nyomd azt a követ teljes erődből, amit meg is cselekedtél. Én egyszer sem mondtam neked, hogy azt el kell tolnod. Neked csak annyi volt a dolgod, hogy nyomd a sziklát. Most pedig hozzám jössz, mert úgy gondolod, hogy feleslegesen vesztegetted az idődet és az erődöt. De ez igazán így van? Nézz csak magadra! A karod erős és izmos, a hátad kigyúrt és barna, a kezeden bőrkeményedés van az állandó erőlködéstől, a lábad masszív és kemény lett. Az ellenállás megerősített és most sokkal többre vagy képes, mint eddig. Igaz, hogy nem mozdítottad meg a követ, de én csak azt kértem, hogy engedelmessédj és nyomd azt teljes erődből, hogy gyakorold a hitedet és bízz az én bölcsességemben. Ezt te meg is tetted. Most akkor, barátom, elmozdítom a követ.

*Látszólag eredménytelennek látszik az amit teszünk, de a kitartásunk és igyekezetünk mindenképp a javunkat szolgálja. A történetből is kiderül, hogy ez az ember megizmosodott, megerősödött, az állóképessége megnövekedett. Ezek a változások előkészítették egy még komolyabb feladatra.*

*Gondoljunk csak Mózesra a Bibliából. Negyven évig pásztorkodta a juhokat, amíg Isten rábízta az Egyiptomban raboskodó izraeliták felszabadítását és vezetését a sivatagi vándorlásuk idején.*

*Bízz Istenben, nem hagy magadra és ha őt szolgálod akkor megerősödsz és áldott lesz az életed.*

Forrás: Internet





# G y e r m e k o l d a l

## KONCERTBELÉPŐT TERMŐ CSOCSÓVERSENY

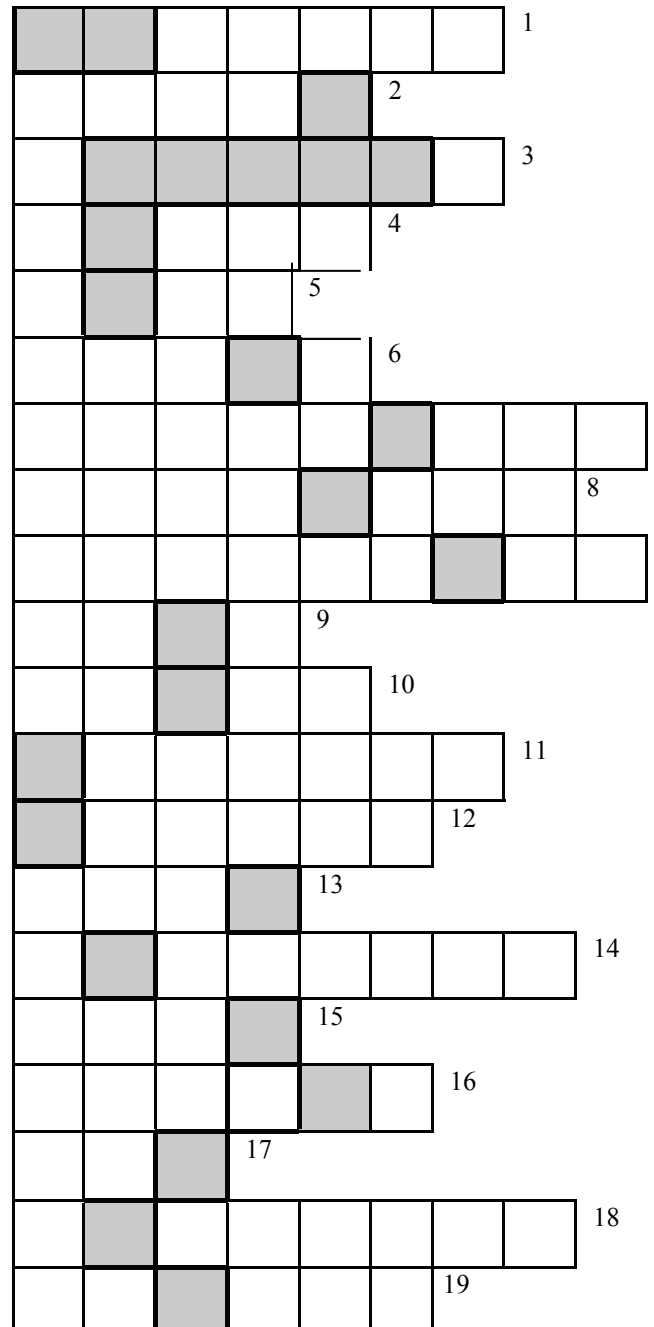
Január 31-én a Hajnal Zénó teremben egy kellemes és baráti hangulatú csocsó versenyen vehettünk részt, de a csocsón kívül még más izgalmas játékban is megmérhettük magunkat, ilyenek voltak pl: ping-pong vagy éppen a sokak számára ismert teremhoki, de bárki játszhatott biliárdal is 2-2 fős csapatokban.

Természetesen a rengetek játék mellett sok finomság és zene is társult a szórakozásunk mellé. Szerintem akik ezen a napon velünk voltak bizonyára rengetek emléket és sok jó tapasztalatot könyvelnek el maguknak, hogy ha legközelebb is lesz ilyen akkor ők ugyanúgy jöjjenek el és csalogassanak el másokat is hogy minél többen legyünk.

Körülbelül dél felé eredményhirdetésre került a sor, ahol mindenki nyert, mert február 21-én Vízvárra megyünk meghallgatni egy neves előadót, Pintér Bélát, aki sok, számunkra ismert vagy új, de fantasztikus énekeket fog eljátszani és énekelni.

Összességében nagyon jól éreztük magunkat és várjuk a következő alkalmat, mikor ez a kis csapat újra összejöhet, nevetget és játszhat.

Vörös Valentin  
Timóteus Kör



Mostani rejtvényünkben Jézusnak a sátán elleni elutasító válaszát fejtheted meg. A kísértéssel szemben nekünk is csak elutasító válaszuk lehet! (A vastagon keretezett kockák betűit kell összeolvasnod.)

1. Ennyi napon keresztül böjtölt Jézus; 2. "A ... a pusztába vitte Jézust"; 3. "Odalépett hozzá a ... és így szolt."; 4. "Ha ... Fia vagy, mondd, hogy"; 5. "Ezt mind neked ..., ha leborulva imádsz!"; 6. "Ekkor ... azt mondta neki."; 7. "Írva van: Nemcsak ... él az ember."; 8. "és íme, ... jöttek és szolgáltak neki."; 9. "Uradat, ... imádd, és ... neki szolgálj!"(két egymást követő sor!); 10. "Erre ott hagyta őt a ..., "; 11. "Én vagyok az út, az ..., és az élet."; 12. A nagyböjt első napja: hamvazó...; 13. Mit nem szabad enni nagyböjt péntekjein?; 14. "Mondd, hogy ezek a kövek változzanak ...!"; 15. Hol telepített az Úristen kertet? (Teremtés); 16. Milyen levélből készített kötenyt az első emberpár?; 17. "hogyan köbe ne ... lábadat."; 18. Isteni alkotás; 19. Apostol, aki Júdás helyett választottak meg.

# Hittan 5 percben

## Nem a szenvedés ment meg, hanem a szeretet

A vallási irodalomban hemzsegek a kétes értékű szövegek, melyek Jézusban a szenvedését dicsőítik, mely megmenti a világot, vannak „a keresztnek lelkeségei”, melyek olyan magatartásokat és gesztusokat gyakorolnak, melyek talán nagylelkűek, de sokszor egészségtelenek. Az embereknek beletörődött keresztények képét nyújtottuk, akik odahajtják hátukat a sors csapásai alá, és kortársaink felháborodtak. Elfordulnak tőlünk, pedig csak mi menthetjük meg a szenvedéssel és a halállal szembeni kétségbeeséstől az embert.

Jézusnál nem a kiontott vér menti a világot. Az Ószövegben állatokkal áldoztak fel, és az Írás azt mondja, hogy Isten megutálta, megundorodott a hit ezen durva megnyilvánulásaitól. Nem a szenvedés ment meg, hanem a szeretet. A szenvedés rossz, még a Megváltás után is. Azért mert az Egyház liturgiájában merészen azt mondja: „Boldog bűn, mely nekünk ily Megváltót érdemelt!”, az Egyház ezzel még nem szentesíti a bűnt. Ha Jézus Krisztus fel is használta a szenvedést, mint alkalmat a megváltásra, mégsem tulajdoníthatunk a szenvedésnek mágikus hatalmat, nem törődhetünk vele, nem kereshetjük, nem idézhetjük elő. Jézus Krisztus nem kereste a szenvedést és a halált. Nem lett öngyilkos, hogy megmentse az embereket. Földre jöttének nagy eseménye közepette megélte „kínszenvedését”. Letartóztatták, elítélték, megkínózták, kivégezték. Ez borzalmas esemény, mely Vele emberi történetében megesett, amint megtörtént más emberekkel is előtte és utána. Nem próbált kimenekülni; mert akkor csodatevő Isten és nem a szeretet Isten-embere lett volna. Engedelmeskedett az eseménynek. Benne átadta teljes egészében önmagát, nem tagadta meg egyetlen pillanatának átélését sem. Amit rákényszerítettek kívülről, azt magáévá tette belülről, és amikor az emberek azt hitték, hogy erőszakkal veszik el életét, Ő fogta azt, és végtelesen szerető mozdulattal szabadon odaadta.

Szeretetének kitalálása volt az, hogy felhasználta, hasznosította ezt az eseményt, mely „rázuhant”; hogy hozzákapcsolta küzdő testvéreinek minden szenvedését és halálát, valamennyi „kínszenvedését”, az emberiség és a világ építésére; hogy „kijavította” azokat a szörnyű és abszurd szenvedéseket, melyek a bűn tragikus hulladékaik, és befogadván ezt az elviselhetetlen terhet, szeretetből „épp oly szándékossá tette, mint a bűnt” Megalkotta a szenvedésből és a halálból megváltásunk nyersanyagát. A végtelen szeretet, legyőzve a szeretet hiányát, Megváltássá lett.

A szenvedés önmagában semmi, *egyedül a szeretetből támadhat élet.*

## A Megváltás nem fejeződött be, az időben valósul

A Megváltás tökéletesen sikerült. Minden embert megszabadított, a teljes Teremtést visszahelyezte a szeretetbe. De Jézus Krisztus nem akarja az embert akarata ellenére, hozzájárulása nélkül megmenteni. Nem is teheti, mert akkor megsértené szabadságát, tehát méltóságát: „Mi is, akik magunkban hordjuk a Lélek zsengeit: mi is sóhajtozunk, és várjuk a fogadott fiúságot, testünk megváltását. *Meg vagyunk ugyan váltva, de még reménységben élünk*” (Róm 8, 24). Az embernek nem csupán át kell vennie és *el kell fogadnia* üdvösségét Jézus Krisztus kezéből, *de részt is kell belőle vennie*, különben Isten az atyáskodó Isten volna, aki nem lehet. „Ha Isten fiai vagyunk, akkor örökösök is: örökösök Istennek, Krisztusnak pedig társörökösök. *Előbb azonban szenvednünk kell vele együtt*, hogy vele együtt meg is dicsőüljünk” (Róm 8, 17). Jézus Krisztus gyöngéd tapintata, aki nem akar nélkülünk megmenteni, még tovább megy. Ahogy felelősök vagyunk a Teremtés befejezéséért, úgy vagyunk felelősök a „Megváltás” befejezéséért is. Nekünk kell elvinnünk az üdvösséget az emberiség és a világegyetem szívébe.



Jézus, a „fej”, életével elhozta a „test” megváltását, ezt kell most naponta valóra váltani a „tagodban”. De amint a Teremtés és Jézus Krisztus megtestesülésének misztériuma nem válik teljessé az ember szabad beleegyezése nélkül, úgy a Megváltás misztériuma is csak mindegyikünk teljes és szerető csatlakozásával lesz hatékony: „Testemben kiegészítem azt, ami még hiányzik Krisztus szenvedéséből Testének, az Egyháznak javára” (Kol 1, 24). Ami még hiányzik Jézus Krisztus szenvedéseiből, az nem „a mi szenvedéseink, azokat már átvette, hordozta és felajánlotta. Most már önmagunkat kell *szabadon átadnunk Neki*, és Benne, vele felajánlanunk a világ üdvösségéért.

Hát akkor a keresztények ne értékeljék le Jézus Krisztus kínszenvedését jámbor megemlékezéssé. Valóban, a „Keresztút” nem lelki gyakorlat gyöngéd lelkek számára, akik ráhajolnak a múltra. Az igazi Keresztút még nem fejeződött be, mert két dimenziója van. Végigment rajta Jézus Krisztus, kétezer éve, Jeruzsálem útjain. Ma az egész emberiség - Jézus Krisztus tagjai - mennek a fájdalmas úton. Mennek az emberiség minden útján, a történelem, az idő útjain. A Keresztút áthalad a kettészakadt ember testén, megosztott szívében és szétforgácsolt lényén. Áthalad az egyenetlen házaspárokon, a széthullott családokon. Áthalad a munkán és a munka megszervezésén vagy szervezetlenségén, mely rabszolgává teszi az embert; áthalad a munkanélküliek sorain, a túl kicsi iskolákon, a konyhák, a kórházakon, a börtönökön, stb.; áthalad, ó mennyire! a fejlődésben elmaradt országokon, a harcmezőkön... áthalad mindenütt, ahol szenvedés éri az embert, bármily kicsiny is, és megremegetti az egész emberiséget.

A kereszt uralkodik a világon és az időn, amint Jeruzsálem fölé magasodott. Mert megmarad a bűn, és szertesét eloszlik maga is az időben, mert a Megváltás folyamatos isteni tevékenység, szakadatlan szeretet-misztérium, mely addig tart, amíg az emberek történelme.

A szabad és szerető ember hogyan ágyazódhat be ebbe a misztériumba, hogyan élheti meg győztesként a győztes Jézus Krisztussal?

*Michel Quoist*

# M á r c i u s

1  
De aki benned bízik, Uram,  
és őszinte szívvel Téged keres,  
az nem könnyen botlik el.

2  
Mert ugyanabból, amiből élvezetünk  
ered,  
gyakran elveszük a fájdalom bérét is.

3  
Az a dolgunk hát,  
hogy túlemelkedjünk minden teremtmé-  
nyen,  
és önmagunktól is tökéletesen elszakad-  
junk.

4  
Inkább a tűrésre rendezkedjél be,  
ne a vigasztalásra,  
a kereszhordozásra, ne az örömré.

5  
Az alázatos ember mindenkivel békében  
él,  
a kevély szívében gyakori vendég az  
indulat és a bosszúság.

6  
Az emberek tanúbizonysága sokszor  
megcsal,  
az Úr ítélete viszont igaz,  
állandó, meg nem másítható.

7  
Ha egy keresztet elhárítasz,  
kétségtelenül másokra találsz,  
s talán nehezebbre.

8  
Nincs igazi szabadság,  
sem tisztességes jókedv,  
csak Isten félelmében és jó lelkiismeret-  
tel.

9  
Mert ha most önként lemondasz sok apró  
akarásról,  
akaratodnak örök beteljesülését nyered  
meg a mennyben.

10  
Tanuld meg azt, hogy Teremtőd kedvé-  
ért  
mindenben legyőzd önmagadat,  
akkor eljuthatsz Isten ismeretére.

11

Minden gonosz kísértés kezdete  
a lélek álhatatlansága és a kishitűség.

12  
Ha a te véleményed helyes,  
de azt Istenért elhagyva más követsz,  
az nagyobb előmeneteledre szolgál.

13  
Ha önmagadat teljesen legyőzöd,  
minden másan már könnyebben diadalt  
veszel

14  
Akiben igaz és tökéletes szeretet lakik,  
az sohasem önmagát keresi,  
hanem csak azt óhajtja, hogy minden  
Isten dicsőségére legyen.

15  
Sokszor nem tudjuk, mire vagyunk képe-  
sek,  
de a kísértés megmutatja, mik vagyunk.

16  
Nem kis dolog ám  
elveszteni vagy megnyerni Isten orszá-  
gát.

17  
Az e világ dicsőséget mindig szomorú-  
ság kíséri.  
A jó emberek dicsősége lelkiismeretük-  
ben van,  
nem az emberek ajkán.

18  
Nincs is más út az életre és az igaz külső  
békére,  
csak a szent kereszté  
s a mindennapos önmegtagadásé.

19  
Ha Istenbe nem gyökeredzel:  
változhatsz, de meg nem javulhatsz.

20  
Hogyan szolgálhatnád meg a türelem  
koronáját,  
ha minden elkerülne, ami kedved ellené-  
re van?

21  
Meg kell hát tisztogatni a jó szándék  
szemét,  
hogy kettősség nélkül való és egyenes  
legyen,  
és mindenféle közbülső cél fölött az Úrra  
irányuljon.

22  
Térj teljes szíveddel az Úrhoz,  
és fordulj el ettől a nyomorult világtól.  
akkor majd lelked nyugalmat talál.

23  
Semmi jótett nem lesz haladásod gátja,  
ha bensődben szabad vagy  
minden rendezetlen érzéstől.

24  
Szedd hát össze magad, légy erős,  
hogy szembe tudj fordulni a természettel  
tettben, tűrésben egyaránt.

25  
Sokáig kicsiny marad és földre tapodta-  
tik,  
aki az egy végtelen örök jón kívül  
valamit nagyra becsül.

26  
Aki önmagát megtagadta,  
nagyon szabad és nyugodt.

27  
Ha örömet hordozod a keresztet,  
ő hordoz téged,  
és a kívánt véghez vezet.

28  
Amíg e gyarló testben élünk,  
bűn nélkül nem lehetünk:  
a csömör és szomorúság el nem kerül.

29  
Hogy pedig kiben mekkora erény lakik,  
az jobban kiviláglik olyankor,  
amikor valami kedve ellen való adódik.

30  
Sokkal nemesebb az a tudás,  
amelyik onnan felülről, Isten kegyelmé-  
ből való,  
annál, amelyet az emberi ész erőfeszíté-  
sével  
lehet megszerezni.

31  
Minél inkább meghal valaki önmagának,  
annál inkább élni kezd Istennek.



Márciusban Kempi Tamással

## Fény és árnyék

Sár és lélek

Néhány hónapja vagyunk túl családkkal egy költözéssel, melynek során végre saját lakásunkat vehettük birtokunkba. Az eddigiekben albérlők voltunk, és nem alakíthattuk azokat saját ízlésünknek és tetszésünknek megfelelően. Most viszont más a helyzet – szabadok vagyunk úgy berendezni és dekorálni, ahogyan nekünk jól esik. Elő is kerültek azok a régi családi képek és ajándékba kapott festmények, melyek fontosak számunkra. Ahogy a falra akasztva elmegyünk mellettük és egy pillantást vetünk rájuk, szép emlékeket idéznek fel bennünk. A képeknek fontos szerepe van életünkben, mert megörökítenek valamit, egy pillanatot lefordítanak az örökkévalóság nyelvére, és elérhetővé teszik mindazok számára is, akik valójában nem voltak a történet részesei.

Paul Gauguin híres festményén – melyet mintegy végrendeletként is értelmeznek – teszi fel az élet legfontosabb kérdéseit: Honnan jövünk? Kik vagyunk? Hová megyünk? (D'où Venons Nous? Que Sommes Nous? Où Allons Nous?, 1897).

A Bibliát olvasó embereket is foglalkoztatják a válaszok, és miközben Isten létét a saját életünkbe belekalkuláljuk, új értelmet nyerhet az eredetünk, az életünk, a jövőnk és életcélunk megtalálása.

Böjte Csaba egyik könyvében így fogalmaz: „Az embert Isten egy marék porból teremtette, már az is csoda, hogy két lábon tudunk járni” (A szeretet bölcsője, Helikon, Bp. 2012. p. 75.). Eredetünk keresése a Teremtőhöz vezet vissza bennünket. Válaszokat keresve egy régi doboz akad a kezünkbe, melyben régi, megsárgult szélű fényképeket látunk.

Némelyiken már nagyon nehéz megállapítani, mi szerepel. Más képeket mintha nagyon jól ismernénk és értenénk – azt gondoljuk, pontosan tudjuk, mit ábrázolnak. De amint más perspektívából, más szempontból megnézzük őket, mintha teljesen más látvány tárulna elénk.

Az első képen egy marék földet látunk – termékeny, tápanyagban gazdag termőföld, melybe a virágainkat ültetnénk, a magokat vetnénk el jó termés remélve. Tudjuk, hogy mire való, tudjuk, hogy mit kezdhetünk vele, és azt is tudjuk, mik a korlátai. Isten kezében azonban – ennyire már ismerjük őt – minden új értelmet és jelentőséget nyer. Neki a birtokában vannak olyan összetevők és adalékok is, melyek gyökeresen tudják az általunk jól ismert dolgokat is szent szférákba emelni. A Szentírás szerint pontosan ez történt ezzel a darab földdel is: „Ekkor megformálta az ÚR Isten az embert a föld porából, és élet lehelét leheltetett orrába. Így lett az ember élő lélek-ké” (1Móz 2:7, RKB). Minden mást, még az angyalokat is a szavával alkototta meg, minket viszont a földből gon-



dosan megformált a saját kezével. Abban a darab földben többet kell észrevennünk – nemcsak az „anyatermészetet”, hanem saját magunkat is. E világ anyagai közül semmi más nem emel ki bennünket, csupán az élet lehelte, Isten Leleke, mely éltetőnkül adatott. Talán ez a fajta földből származóság, földből valóság az oka az isteni figyelmeztetésnek a Jelenések könyvében: „...eljött a te haragod... ideje, és hogy elpusztítsd azokat, akik a földet pusztítják” (Jel 11:18, RKB).

Egyszerre rendelkezünk materiális és természetfeletti alkotórészekkel is. Egyszerre kötődünk testünkkel ehhez a világhoz, hisz a föld porából származunk, lelkünkkel pedig Isten országához, mert a Szentlélek elevenít meg bennünket, ezt leheltet Isten az orrunkba. Egyszerre hordozzuk magunkon, testünkben a hasonlóságot e világ anyagaival és rendjével, és Istennel is, hiszen az ő képmására vagyunk megalkotva. Szárnyaszegett angyalok vagyunk, akik fizikai testük miatt ehhez a világhoz tartoznak, de akiknek a lel-

ke – miként a gyeritya lángja – mindig fellelé, Istenhez kíváncsozunk: „Ó, Isten, én Istenem! Sóvárogra kíváncsozom hozzád, hogy nálad lehessenek! Ahogy a kiszikkadt, kopár föld az esőre, testem-lelkem úgy szomjazik jelenlédre, úgy kíváncsozom hozzád!” (Zsolt 63:2, EFO).

Egy másik képen egy ismerősnek tűnő alakot pillantunk meg, akit árnyéka hűségesen követ útján. A kép elménkbe idézi a Teremtés könyvének beszámolóját arról, ahogyan és amilyen céllal a Teremtő alkotott bennünket: „Akkor ezt mondta Isten: Teremtünk embert a magunk képére és hasonlóságára. Uralkodjék a tenger halain, az ég madarain, az állatokon, mind az egész földön és a földön csúszó-mászó mindenféle állaton. Megteremtette tehát Isten az embert a maga képére; Isten a maga képére és hasonlóságára teremtette: férfivá és asszonnyá teremtette őket” (1Móz 1:26-27, RKB).

Isten a maga képére és hasonlóságára teremtett minket. Isten maga a világosság – Jézus ezért mondhatja magáról: „Én vagyok a világ világossága; aki engem követ, sosem jár sötétségben, hanem övé lesz az élet világossága” (Jn 8:12, RKB). Isten a világosság forrása, ő maga a valóság, mi pedig az árnyéka vagyunk. Ahogyan ebben a világban a fény és árnyék elképzelhetetlenek egymás nélkül, ahogyan az árnyék nem létezhet önmagában a fényforrás nélkül, úgy az ember is Isten árnyéka. Nem ura saját létezésének, hanem a visszatükröződése Istennek. Azért létezzünk, mert Isten létezik. Ő a lét, a fény, mi pedig az ő létezésének gyümölcsei vagyunk, és a teljességet akkor élhetjük meg, ha útján árnyékként követjük őt.

*Felhasznált fordítások:*

RKB – Revideált Károli-fordítás, Veritas Kiadó, Budapest, 2012.

EFO – Egyszerű fordítás, Bible League International, WBTC, 2012.



## Homa Ildikó Evangéliumi lélektan – Önismeret mindenki- nek

Homa Ildikó szociális testvér, a Viktor E. Frankl által megteremtett logoterápia képviselője, könyvében az evangéliumok gyógyulástörténeteinek keresztül mutatja be az emberi egzisztencia mélységeit, rámutatva arra, hogy lelki egészségünk feltétele az önellátás.

Homa Ildikó klinikai pszichológus, egzisztencia-analitikus és logoterapeuta, a bécsi Viktor Frankl Intézet akkreditált tagja. Jelenlegi könyve az Evangéliumi lélektan címmel indított rádióműsor-sorozatából született.

A szerző meggyőződése, hogy az evangéliumokban leírt Jézus-történetek napjainkban is gyógyíthatnak, ha életvezetési útmutatóként használjuk őket. Az evangéliumok arra a kérdéseinkre is választ adnak, hogyan éljünk egészségesen. Ehhez azonban a teológiai üzenetben benne foglalt életvezetési szempontokat is ki kell bontanunk a magunk számára. Homa Ildikó rámutat: a történelmi Jézus „körbejárt, jót cselekedett, tanított és számtalan betegséget meggyógyított.” Jézus nemcsak mennyei Atyját mutatta meg nekünk, hanem az „Embert” is. Tanított önismeretet, kapcsolati mintákat, bemutatta, hogyan lehet a veszteségeket feldolgozni, hogyan lehetünk boldogok, hogyan gyógyuljunk ki a haragból, a vakságból, a szomorúságból, a bűntudatból. A szerző tizenhárom, a lelki egészséggel kapcsolatos témát ismertet, és mindegyikhez ajánl az olvasónak egy gyakorlati útmutatót.

Az önismeret tárgyát Homa Ildikó a bethsai vak gyógyítása evangéliumi részletének (Mk 8,22-26) segítségével közelíti meg. Jézus három dolgot tesz: megfogja a vak kezét és kivezeti a faluból, megkeni és megérinti, majd hazaküldi. A meggyógyult embernek vissza kell térnie közösségébe, ahonnan származik. Az önismeret célja, éppen úgy, mint az egész létezésé, a másikért való lét. „Azért születünk erre a világra, hogy odaajándékozzuk önmagunkat... Mindegyikünk sziget, de nem lakatlan sziget. Az a hivatásunk – mindenkié –, hogy befogadjunk a saját életünkbe másokat.” Ezt azonban csak reális önismerettel tudjuk megtenni. A másik embert akkor vagyunk képesek elfogadni olyannak, amilyen, ha önmagunkat már megismertük és elfogadtuk.

A szerző kifejti: feladatunk az érett személyiség kialakítása. Isten saját képére és hasonlatosságára teremtette meg az embert, „s nekünk az a küldetésünk, hogy ezt az Isten-képmasszát megvalósítsuk önmagunkban tulajdonképpen azáltal, hogy engedjük, Isten rajzolja meg ezt a képet a lelkünkben.” Az érett személy jőzanul látja önmagát és a világot, kettejük kapcsolatát, elfogadja önmagában és másokban a jó és kevésbé jó tulajdonságokat.

A haragból való gyógyulás témáját elemezve a szerző hangsúlyozza, hogy a harag hozzátartozik az életünkhöz. Az életért való harag épít, a rosszul irányított és a felgyúlt harag azonban rombol. Máté evangéliuma a harag érzésére is képes, a harag érzését felvállaló Jézust állítja elének, a kisdetek magához engedéséről (13-16), a fügefá megátkozásáról, valamint a templom megtisztításáról szóló részben (12-19). Homa Ildikó kifejti: a szükséglet ki nem elégítésekor érzett harag arra készítt, hogy tovább-lendüljünk, hogy továbbhaladjunk. A kiszáradt fügefá mellett nem érdemes időzni. A haragnak helyreállító szerepe is van. Egy kapcsolatban a harag jelzi a határokat. A tanítványok nem engedték közel a gyermekeket, Jézus a haragjával jelezte, hogy ezzel átlépték kompetenciájukat. Ugyanez a helyreállító szerep mutatkozik meg a templom megtisztításának jelenetében is. Jézus mint az Atyával egységben lévő személy, jelzi a kereskedők számára, hogy átlépték a határokat, az Atya házáat vásárcsarnokká tették. Az indulatos viselkedés szerepe nem a bántás, hanem a jelzés. A többiekben félelmet vált ki, és óvatosságra készíteti őket. A megbocsátás révén az egészségtelen harag egészségessé válik, a helyére kerül, és csak ott fog jelentkezni és olyan mértékben, ahol szükséges. „A megbocsátás viszont nem jelenti a harag eltörlését, elnyomását. A haraggal való lélektani munka nélkül nem jöhet létre megbocsátás.”

A bűntudatból való gyógyulás lehetséges módjait a házasságtörő asszony történetén keresztül (Jn 8,1-11) mutatja be a szerző. Jézus itt először az emberi bensőhöz szól: „nincs ember bűn nélkül, ne ítélkezzél, hanem nézz magadba és lásd meg önmagad; majd az emberi viselkedéshez szól: menj és többé ne vétkezz, vállalj felelősséget az életedért.” Homa Ildikó tényként szövegezi le, hogy Isten megbocsátása feltétlen, az emberé viszont feltételes. Ezért kell ki-gyógyulnunk a bűntudatból „és belegyógyulnunk a szegyenbe. Lelki egészségünk alap-eleme az önellátás, a szegyenérzet által védett személyes érték megvállalása és felvállalása... A gyógyulás, a megbocsátás a múlt keserőségeinek és haragjainak az elengedése, a neurotikus bűntudat elengedése.” Jézus mindnyájunknak mondja: „Én sem ítéllek el. Menj, és többé már ne vétkezzél!” Ön-megbocsátás nélkül azonban a bűn feloldozása nem jön létre, ezért a mi feladatunk, hogy „szüntelenül megbocsásunk magunknak, mert Isten megbocsátott!” A könyv írója hangsúlyozza, hogy az életünk „több, mint a mindennapi munkánk, több, mint a kapcsolataink, több, mint a szenvedéseink, több, mint a biztonságaink.” Létünk ezeken keresztül mutat Isten felé, s bár az életünk egyszerre színjáték, társasjáték, sportjáték és szerencsejáték, „a legfontosabb, hogy az életünkből ne maradjon ki az isteni színjáték, amelyben Isten játssza a főszerepet.”

Verbum Keresztény Kulturális Egyesület,  
2014.

## A szeretet szimfóniája

A fiatal író gitáros egy nap találkozik egy csellistával New Yorkban. A találkozásból egy gyermek fogan, August Rush, ám a fiú árvaként nő fel. A különleges zenei tehetséggel megáldott gyermek tehetségét arra használja fel, hogy megkeresse szüleit. Egy nap, egy idegen Wizard nevű férfiban lel segítségre, így együtt indulnak újukra.....



## Ne feledjétek, hogy ....

- SZERETET nélkül a kötelesség elkedvtelenít
- SZERETET nélkül a felelősség kímeletlenség
- SZERETET nélkül az igazságosság megkeményít
- SZERETET nélkül az okosság ravaszság
- SZERETET nélkül a barátság kép-mutatás
- SZERETET nélkül a rend kicsinyesség
- SZERETET nélkül a becsület gőg
- SZERETET nélkül a gazdagság fősvénység
- SZERETET nélkül a hit vakbuzgóság
- SZERETET nélkül az élet értelmetlen

Bölcsföldiné Türk Emese

## ***Csak egy hajótörés az úton***

### ***Hova sodor a víz?***

Megtelik a hajó. Egyre több rakományt nyel el a teste. Nehéz zsákokban búza, hordókban olaj és bor, drága kelmék, gyapjú bálákba kötve. Néhány láda annyira nehéz, hogy három-négy tengerész kell a beemeléséhez. A súlyos terhek alatt nyikorognak a csigák, kötelek feszülnek. A hajó oldalára kerül a mentőcsónak is. Minden kész. Már csak az utasok beszállására várnak, és aztán elhagyja a kikötőt, a biztos révet, ahonnan mostanában nem sokan hajóztak ki. Legalábbis Róma felé nem, mert a hajósok tudják, hogy a bőjt elmúltával egyre veszélyesebb a tenger. De a hajó tulajdonosát ez nem érdekli. Rakományát minél előbb célba akarja juttatni, nem akar a kikötőben vesztegelni, heteket, hónapokat várni a jobb időjárásra.

Az utasok is beszállnak. Egy százados, katonák és foglyok, málhák, csomagok nélkül, de terhekkal. A bilincs terhével a lábukon, de leginkább a szívükben. Ami vár rájuk, az nem a kellemes hajóút végén az örök város csodái, hanem a császár ítélőszéke, a börtön. Nem önszántukból szállnak fel a hajóra, hanem kényszerből, erőszakkal viszik őket. Egy foglyot kivéve. Ő maga döntött így. Ő maga vállalja az utat, hogy a császárnak is beszélhessen Jézusról. Az ő lábán is bilincsek, de a szíve szabad. Ő tudja, hogy nem kellene kihajózni, de nincs beleszólása.

Az enyhe déli szél belekap a vitorlákba, és repíti a hajót. Talán túl gyorsan is. A vászon feszül, az árboc recseg, a matrózok a köteleket húzzák erősen, a hullámok be-becsapnak a fedélzetre, a kormányos erősen tartja a kormánykereket. Vihar van. A tenger küzd a hajóval, mint egy ló, amit nem lehet betörni, és le akarja dobni nem kívánt terhét.

A terhek a hajófenéken most még súlyosabbak, növelik a veszélyt. Ki kell dobni minden fölöslegeset. Gurulnak a hordók, mozdulnak a bálák, lendülnek a karok, elsüllyed a habokban a rakomány. A bilincsek is lekerülnek, innen úgyse menekülhet senki. De a tenger nem enged, egyre jobban hányja-veti magát. Mindenki az életéért küzd. A szíveket a félelem nehéz köve veri bilincsbe. Csak az az egy szabad szívű fogoly nem fél. Már lassan két hete hánykódnak a tengeren, és ő még mindig bízik, mert neki ígérete van, hogy mindannyian megmenekülnek.

*Csak a rakomány vész el az úton.*

*Csak a hajót nyeli el a tenger az úton.*

*Csak a terheknek kell elsüllyedni az úton.*

*Csak a bilincsek hullanak le az úton.*

*Csak az ember marad életben az úton.*

*Csak az ember az úton.*

*Csak az életúton.*

*Forrás: parokia.hu*

***Ez az írás  
azzal lesz teljes,  
ha hozzáolvasod az  
ApCsel 27-et!***

KORNIS MIHÁLY

## ***JÓZSEF***

Minden létnek, minden fénynek kincse te vagy szívemben egyedül, Mária. Isten Anyja, légy velem, ha félek, Piros ruhában jöjjön a virradat.

Dicsőséges társam a rettegésben,  
Lábad elé borul most Betlehem.  
Remélő árnyak a mélyülő sötétben,  
Pásztorkirályok és más jó emberek.

Heródes király országában  
Hasadoz a hajnal, fényes nap jön,  
Heródes király országában  
Bárány baktat le az égből...

Alhat a csöppség, alhat az anyja,  
Boldogságos szűz Mária:  
Őrzi az álmuk bölcsességgel  
Asztalos-ács szent József.

Szent Karácsonynak éjszakáján  
Vigadozzunk és örvendezzünk!  
Szent Karácsonynak éjszakáján  
Csöndeskedve éljünk...

A napkeleti csillag fent az égen  
Tüzevel köszönti alvó kisfiad.  
Velem ujjong a teremtés ma éjjel,  
Könnyek fűrésztik fáradt arcomat.

Dávid házából József, aki lettem,  
Koldusszegény ács, de kiválasztatott.  
Hogy Máriámat egy életen át szeressem,  
Az ember módján, mint megíratott.

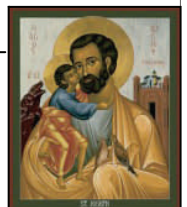
Heródes király országában  
Hasadoz a hajnal, fényes nap jön,  
Heródes király országában  
Bárány baktat le az égből...

Alhat a csöppség, alhat az anyja,  
Boldogságos szűz Mária:  
Őrzi az álmuk bölcsességgel  
Asztalos-ács szent József.

Szent Karácsonynak éjszakáján  
Vigadozzunk és örvendezzünk!  
Szent Karácsonynak éjszakáján  
Csöndeskedve éljünk...

*A költeményt Cseh Tamás gyönyörű előadásában itt hallgathatjuk meg:*

<https://www.youtube.com/watch?v=pWQjU2GFRel>



## Keresztény Édesanyák Szent Mónika imaközös- ségének zarándokútja a magyar pálos rend pécsi központjába

2015. január 29-én az imaközösség tizenöt tagja Pécsre utazott, hogy közelebből is megismerkedjen az első Remete Szent Pálról elnevezett magyar pálos szerzetesrenddel, annak viharos, de sok sikert, elismerést is elnyert történelmével. A rend fennállásának 750 éves évfordulója, visszatelepítésének 80. újraindításának 25 éves jubileumának a magyar pálos rend és az Országos Széchényi Könyvtár közös kiállítását rendezett a Janus Pannonius Múzeum Modern Magyar Képtárában. A kis csapatunkat Dr. Kogler Tibor főjegyző fogadta az autóbusz-pályaudvaron. Vezetésével először a Tettye felett magasodó Havi hegyre mentünk, ahol az 1697-ben épült Havas Boldogasszony tiszteletére felszentelt fogadalmi kápolnát tekintettük meg. Szűz Máriához könyörgött Pécs város lakossága, közbenjárásának tulajdonították a pestisjárvány megszűnését, úgy, mint Nagy Szent Gergely pápa idejében Rómában, ezért hálából építették fel az Ágostoni téri apátság irányításával. A „Havi-hegy” régi neve Kakasdomb. Út hozzá nem vezetett. Az építkezés folyamán a nép csatárlánca állt - az Ágostoni tértől az épülő kápolnáig - az építőanyagot kézzel-kézre adva juttatták fel a hegyre. Később a kápolnát a jezsuita rend gondozta (Lőrinc Sándor). Az oltárkép hű másolata a római St. Maria Maggiore bazilikában látható kegyképnek. Búcsújáró hely; ünnepe augusztus 5. 2010-ben a környezetet újjávarázsozták, pompás kilátás nyílik a városra. A kápolnában idegenvezető várt b e n n ü n k e t .

Ezt követően a pálos templomhoz és kolostorához mentünk, amelyet a kántor mutatott be. Az 1934-es visszatelepítés után kezdődtek meg az építkezési munkák Weichinger Károly tervei alapján, 1937. május 17-én szentelte fel Zichy Gyula, kalocsai érsek, aki korábban pécsi püspök volt, az ő nevéhez fűződik a pécsi Pius templom és kolostorának felépítése. Az épület a pálosok lelkületének, jámborságának megfelelően nem hivalkodó, a félkörívek a barlangokat szimbolizálják, a belső tér fehérsége a pálos öltözékek tükré, hiszen ők a „fehér barátok”. A pécsi egyetemi ifjúság kérésére az ő védőszentjük, Szent Imre herceg tiszteletére szentelték fel.

Az oltár domborművének közepén Szent Imre herceg és Szűz Mária, a bal felső sarokban Szent István, jobbról Szent László, a bal alsó sarokban első Remete Szent Pál, jobbról pedig Szent Ágoston látható.

A szentély bal oldalán épített kápolnában Remete Szent Pál ereklyéje látható, míg a templom bejáratának jobb oldalán lévő kápolnában a Czestochowai kegykép hű másolata. 2015. január 18-án a Duna TV innen közvetítette a vasárnapi szentmisét, melyet Csóka János pálos tartományfőnök celebrált, így országos ismertségre tett szert a templom.

A múzeumban az Országos Széchényi Könyvtár munkatársa, a kiállítás kurátora, Sudár Annamária volt a tárlatvezetőnk. Rendkívül szenvedélyes

hangon, kifinomult intelligenciával mutatta be a kiállítást a kezdetektől napjainkig. Idézte Udvardy György megyéspüspök a kiállítás megnyitóján mondott gondolatait: „A szerzetes közösségre úgy tekint egyházunk, s a világ is, mint ajándékra és titokra. Ajándékra, mert a szerzetes közösség a maga létében, tagjaiban és közösségében azt a Jézus Krisztust jeleníti meg, aki engedelmes fiú volt, lemondott isteni méltóságáról, vállalta az ember sorsát; minden akaratú az volt, hogy az Atyát szolgálja és szeresse, és ezért teljesen szegény lett. Ez a krisztusi magatartás az alapja a szerzetesi fogadalmaknak, az engedelmességnek, amelyek nem pusztán erkölcsi szabályt fogalmaznak meg, nem pusztán valamilyen esztétikai gyakorlat eredményei, hanem Krisztus jelenik meg ezekben a fogadalmakban.” A tatárjárás után Esztergomi Boldog Özséb kanonoki rangjáról lemondva a Pilis helységbe vonult remetének. Egyedül az egyetlen egyedüli Istennel akart lenni. Látomása volt: tűzcsóvak egy nagy lángban egyesültek, ezt festményen is megsemméltük. Megértette a Szentlélek üzenetét, egyesítette, szerzetesrenddé szervezte a Pilisben élő remetéket. Hasonló folyamat indult el Pécsen Jakabhegyen és Egerben. 1264-ben Özséb és a veszprémi egyházmegyéből több perjel és remete IV. Orbán pápához fordult – ezt a „Vitae Fratrum”-ból ismerjük –, hogy engedélyezze szerzetesrendjük számára az ágostonos regulát. Az anyagi ellátásuk nem volt biztonságos,



ezért csak részengedélyeket kaptak, megyéspüspök fennhatósága alatt működhetek. A szerzetesrendek az utolsó árpád-házi királyok alatt megerősödtek. 1308-ban V. Kelemen pápa engedélyezte a Szent Ágostoni regula alkalmazását. 1341-ben XII. Benedek pápa engedélyezte a fehér, világos ruha viselését, megkülönböztetésül a többi szerzetestől és világi paptól. Öltözkük ugyanakkor az egyszerűség, a szegénység és a szerénység kifejezője. A ruhát természetes anyag színében hagyták meg, ilyen értelemben nem is fehér, hanem színezetlen, egyszerűen szövött anyag. A rend központja a budaszentlőrinci Hárs hegyen felépült monostor lett. Nagy Lajos királyunk támogatta a rendet. 1381-ben remete Szent Pál ereklyéit Velencéből Budaszentlőrincre hozatta. 1382-ben Opoliai László Nagy Lajos király kérésére, aki korábban hazánk nádora, majd a perszonálunió révén Lengyelország helytartója, megalapítja Jasna-Gorén (Fényes hegy) a Czestochowai monostort. Márianosztráról 16 pálos szerzetessel népesíti azt be és megkapják a királytól a később Regina Poloniae néven emlegetett kegyképet. A kegyes legenda szerint Szent Lukács evangélista annak az asztalnak a lapjára festette, melyen Szűz Mária a názáreti hajlékban dolgozni szokott. A jámbor hagyomány arról is tud, hogy a Szent Szűz arcát angyalok festették, amikor Szent Lukács munka közben elszunnyadt. A képet Szent Ilona együtt találja meg a Szent Keresztrel, majd Konstantinápolyba viszi. A képből csodálatosan megkíméli. Nikephoros császár Nagy Károlynak, ő pedig hűbéresének, Leó orosz fejedelemnek ajándékozta, aki Belz városában őrizte. Itt maradt Nagy Lajos idejéig a Czestochowai monostor alapításáig.

A márianosztrai magyar pálosok épüle-

tes életét még Kapisztráni Szent János is megcsodálta: „Ha valaki szenteket akar látni, menjen Nosztrába a pálosok monostorába.” A pálosok első aranykora az Anjouk és a Hunyadiak idejében volt. A török hódoltság idején pusztult minden. Pázmány Péter bíborosnak tulajdonított gondolat szerint Magyarország és a rend sorsa tükröi egymásnak: „Te is, Magyarország, édes hazám, a pálosokkal fogsz növekedni, és ugyanazzal fogsz hanyatlani.” A török hódoltság után a XVIII. században szellemisége és iskolái Anyos Pál, Kreskay Imre, Virág Benedek, Verseggy Ferenc pálos költők és más szerzetesei révén aktív részese volt a szellemi felpezsdülésnek. Az ezt követő törés II. József 1786-ban kiadott, a pálosokat is érintő felosztási rendeletének (abolitio) tulajdonítható 150 évre véget vetett a rend működésének. Többszöri visszatelepítési kísérlet után (Czestochowai monostorból) 1934-ben eredménnyel járt. Sajnos a II. Világháború után, 1950-ben a kommunista hatalom a Pálos Rend működését is betiltotta, ám a szerzetesi hagyomány titokban tovább élt. Ennek köszönhető, hogy 1989-ben Josef Platek czestochowai rendfőnök az újrainduláshoz P. Máthé Pétert nevezhette ki rendfőnöki megbízottnak. Péter atya márciusban Pécsre hívta a rendtársakat az újraindítás kérdésének megbeszélésére. Ezt követően P. Bolyós Ákos vezetésével a pécsi kolostorban megindult a novíciusképzés, az első fiatal pálost, P. Bátor Botondot 1994. júniusában szentelték pappá. Jelenleg 24 pálos rendi szerzetes van. 1996-ban Czestochowában megtartott rendi káptalan döntése nyomán a magyarországi pálosok közössége tartományi szintre emelkedett és P. Máthé Péter tartományfőnöki kinevezést kapott.

Péter atyával személyes jó barátságban voltam Zoltán fiam révén, feleségét ő készítette fel a házasságra, gyermekeit ő keresztelte meg. Czestochowai zarándokutunkhoz sok segítséget kaptunk tőle. Magyarországon ma négy pálos templom és kolostor működik:

Pécs: P. Botfai Levente házfőnök

Budapest, Sziklatemplom: P. Gyórfi Szabolcs házfőnök

Márianosztra: P. Vizi András házfőnök

Petőfiszállás és Pálosszentkút: P. Puskás Antal házfőnök

2012-ben Erdélyben Hargitafürdőn kezdte meg működését a rend.

Somogyban Gálósfán Páloskert került kiépítésre 10 hektárnyi területtel Baghy-Bátor testvérek irányításával.

A pálosok tartományfőnöke Csóka János Pécsről.

Miért látogattunk el a pálosokhoz? Szívünk-höz közel állnak, mint az egyetlen ma is működő magyar középkori alapítású szerzetesrend, amely Szent Mónika fiának, Ágostonnak regulája szerint él és dolgozik.

dr. Herr Gyula



# A gyónásról...

A gyónatószékben ülő szent püspök észrevette, hogy a sátán a gyónásra várakozók között egyiktől a másikhoz surran s valamit a fülébe súg. - Mit csinálsz sátán? - kiáltotta a püspök a gonosz lélekre. A sátán azt felelte: - Visszaadom az embereknek azt, amit egyszer elvettem tőlük. - Mit vettél el tőlük? - kérdi a püspök. - Amikor vétkeztek elvettem tőlük a szégyen érzetet. Most a gyónáskor visszaadom nekik. Azokat, akik azt állítják, hogy a gyónás a papok találmánya, szeretném úgy böjti időszakban beültetni a gyónatószékbe, hogy gyóntassanak. Ott majd belátják, hogy nem volt olyan bolond pap, aki kitalálta volna saját számára a legnagyobb keresztet. (P. Bíró Xav. Ferenc. S.J.)

\*\*\*



Szalézi Szt. Ferenchez egy előkelő hölgy ment gyónni. Amikor elmondta minden bűnét és megkapta a feloldozást, felemelkedett a térdeplőről és szégyenkezve fordult a püspökhöz. - De most már, hogy ennyi bűnt és ilyen utálatosakat meggyóntam Önnek, minek néz engem? - Szentnek! - hangzott kurtán a felelet.

\*\*\*

P. Ábel az egyik nagy bécsi misszió alkalmával kijelentette a gyónatás előtt, hogy ma csak férfiakat gyóntat. Tömeg veszi körül a gyónatószéket. P. Ábel egyszer csak azt látja, hogy egy asszony is ott tolong a férfiak között. Rászól: "Mondtam, hogy ma csak férfiakat gyónjatok!"

Az asszony úgy tesz, mintha nem is hallaná A páter újra szól neki, mire az asszony hangosan és kétségbeesve válaszol: "De, főtisztelendő úr, én már 40 éve nem gyóntam!"

"Akkor csak maradjon itt; maga beillik a férfiak közé!"

\*\*\*

Vétkezni szégyen, de a bűnt megvallani becsület. Nem is gondolnád, mily tisztelettel néz a pap a bűnbánóra, kinek ŐSZINTE bűnvallomását hallja.

(Szuszai A.: A tiszta életről)



# Jó étvágyat!

## Karfiolfánk

**Hozzávalók:** 1 fej karfiol, 2 tojás, 2 evőkanál liszt, zsemlemorzsza, só, bors, olaj a sütéshez.

**Elkészítése:** A karfiolt sós vízben megfőzzük, áttörjük, összekeverjük a liszttel, a tojások sárgájával. A fehérjét kemény habbá verjük, majd beleforgatjuk a karfiolos masszába, borsozzuk, majd annyi zsemlemorzsát adunk hozzá, hogy jól formázható legyen. Gombócokat formázunk és bő, forró olajban lassú tűzön megsütjük.



# TITOK

Azt látjátok, hogy gondtalan vagyok s kérditek: a szemem mitől ragyog?

Mi visz előre? Nincs rajtam teher? Mért lebegek, mint akit szárny emel?

Gyermek, asszony, munka, kenyér, lakás, tüzelő, orvos, cipőtalpalás,

számla és részlet. . . bűn, gond, szenvedély. . .

Hogyan bírom mindezt oly könnyedén? . . .

Mi a titkom? . . . Honnan van az erő? . . . Titkom és erőm egyedül csak Ő,

Ő, ki elvette minden terhemet, Ő véd, vigasztal, táplál és szeret.

Könnyű menni, ha köves is az út, vére a kőre hullt s ott megaludt.

Piros szőnyeg lett lábaim alatt. El nem botolhat, ki rajta halad.

Könnyű menni, hisz Ő lépked elől s Előtte a lehetetlen ledől.

Könnyű menni, hisz a tövises ág mindig csak az Ő szent arcába vág!

Könnyű menni, hisz rajta a teher s a vétkeimért is majd Ő felel.

Könnyű menni, mert Ő utat nyitott. . . Tudjátok most már. . . Ím ez a titok!

Bódás János



## Csak a szüleim be ne jelöljenek Facebook-on!

Írta: Schlakker Eszter

**Ez a cikk főleg a tinédzserek szüleihez íródott, de ugyanúgy érvényes lehet azokra is, akiknek már idősebb, egyetemista vagy felnőtt gyerekei vannak! Szerintem a kisebb gyerekek-re teljesen más szabályok vonatkoznak.**

*Ez a cikk, (persze a gyerek érettségétől is függően) kb. 14 éves kortól kezdve lehet irányelv! Ha kisebb gyerekeknek hagyjuk, hogy regisztráljon – akár megszegve a Facebook regisztrációs szabályait – akkor teljesen más szabályokat vezetnék be. Erről később lesz szó, egy másik cikkben!*

**1. Ne azért regisztráljunk a Facebook-ra, hogy megfigyeljük a gyereket, vagy hogy szorosabb kapcsolatot alakítsunk ki vele!** Esetleg, hogy megtudjuk miről mit gondol! Képzeld el, hogy a gyereknek is van magánélete! És ő sem úgy beszél a diáktársaival, a barátaival, évfolyamtársaival, ahogy a szülők előtt beszélne. Mások a szabályok, más a kultúra. Ami az egyik helyen megengedett, az megbotránkoztató lehet más környezetben. Ha éppen gondja van az egyik tanárával, azt másképpen fogja elmesélni a szüleinek (ha elmeséli), mint az osztálytársainak! És nem túl szerencsés, ha az ilyen beszélgetéseknek tanúi vagyunk (Az megint más kérdés, ha tanárként éppen rólunk szól a bejegyzés!) Ha szeretnénk közelebb kerülni a gyerekekhez, akkor azt más módon tegyük! Ugyanez igaz felnőtt vagy egyetemista gyerekeinkre is!

Mégis mit tegyünk, ha regisztráltunk a Facebook-ra, de nem szeretnénk a gyermekünk legintimebb zónájába belegyalogni az engedély nélkül? Ne jelöljük ismerősnek? Ne jelöljük családtagnak? Higygyük el, sok gyerek frászt kap attól, hogy a szülei ismerősnek jelölik! Mert nem szeretnék, ha a szülő mindent tudna róluk! (Ugyanez igaz a tanárookra is!) A gyerekeink naplóját sem olvassuk el, ugye? Ők úgy érzik, mintha ezt tennék, amikor regisztrálunk!

Szerintem egyetlen megoldás van erre! **Kérdezzük meg, hogy mit szeretne, jelöljük, ne jelöljük?** Természetesen előtte elmondhatjuk neki, hogy milyen beállításokkal tud csak a barátai felé kommunikálni! Elmondhatjuk neki, hogy mi is kizárjuk őt bizonyos beszélgetésekből. Így érezni fogja, hogy figyelembe vesszük az ő érdekeit is! Az őszinteség a leginkább célravezető, amikor tinédzserekkel kommunikálunk! (Lehet egyébként, hogy ő már ezt előbb kitalálta és alkalmazta, mint hogy mi erről felvilágosítjuk, de biztosan értékelni fogja, hogy tiszteletben tartjuk a magánszféráját, és esetleg még tanulhat is tőlünk valamit!)

Fontos: Ha a gyerek úgy tud kommunikálni mások felé, hogy mi abba nem látunk bele, azzal bizalmat adunk neki, ugyanakkor nagyon nagy a felelősségünk, hogy előtte mindenképpen világosítsuk fel az internethasználat, a közösségi média veszélyei-

ről! Mert így pont akkor érheti támadás, amikor nem vagyunk ott! Sokan emiatt szeretik ellenőrizni a gyerekeiket a facebookon, kémkedni utánuk, bejelölni a barátaikat, és lecsekkolni őket is. Én ezt nem ajánlanám! Sőt! Ahelyett, hogy folyton figyeljék őket, helyette tanítsuk meg őket a facebook helyes használatára, és akkor bátran elengedhetjük őket a közösségi média birodalmába, mert felkészültek rá! (Hiszen az utcára is akkor engedjük őket egyedül, miután már tudnak egyedül közlekedni, megtanítottuk nekik a KRESZ alapvető szabályait. Nem kísérgethetjük őket életük végéig, de nem is engedhetjük őket mindenféle tudás nélkül egyedül kóborolni!) Kérjük meg őket, hogy ha bármi olyasmi történik, amivel úgy érzik nem bírnak megbirkózni, akkor azonnal szóljanak nekünk!

**2. Ne jelöljük meg a gyerekeink barátait, osztálytársait ismerősnek!** Ne ellenőrizzük őket! Ha mégis ismerősnek jelölnek, akkor nyugodtan igazoljuk vissza őket, de tegyük őket egy olyan listára, akik nem sokat látnak a mi adatlapunkból, és ne osszuk meg velük a bejegyzéseinket! Kényelmetlen helyzetbe hozhatjuk a gyerekeinket olyasmivel is, amiről nem is gondolnánk! Például: megosztunk egy cikket gyereknevelés témában (osztálytársak ebből levonhatnak bizonyos következtetéseket, ami akár igazi is lehet, de attól még kellemetlen helyzetbe hozhatjuk). Vagy a barátainkkal beszélgetünk, és tanácsot adunk nekik, "ő, az én gyerekemmel így meg úgy volt". Ezt is

láthatják az osztálytársak. Vagy ha felteszünk olyan családi fotókat, ami a gyerekeknek nem annyira tetszik. Például gyerekkori fotó róla, aki éppen el akarja érni, hogy felnőttnek tekintsék! Vagy csak simán szerinte nem előnyös az a kép, és megalázónak, kínosnak fogja érezni a barátai előtt! Ezt lehet, nem venné jó néven. Persze a családtagjaink örülhetnek neki, így osszuk meg csak velük!

**3. Ne érezd kötelességednek, hogy minden fényképét, megjegyzését kommenteld!** Kínos és zavarba ejtő lehet, amikor az elfogult szülők minden profilkép alatt dicsérő megjegyzést hagynak! Sokszor láttam ilyet felnőtt, huszonéves barátaim képeinél is! Némelyik megjegyzés lehet, hogy nem neked szól! Egyszerűen ezeket igyekezz figyelmen kívül hagyni!

**4. Ne üzenessünk a gyerekeinknek az üzenőfalukon!** És ne becézzük őket, vagy ne emlegessük gyerekkori dolgait! Teljesen más, ha azt látják az üzenőfalukon a barátok, hogy „Boldog születésnapot, fiam!” (Tök jó fejek a szülei, használják a Facebookot, modernek!) vagy „Boldog születésnapot, édes kicsi fiacskám!” (Jaj, szegény, most jól beégették a szülei!) Ne használjuk arra az üzenőfalat, hogy közöljük vele, otthon felejtette az uzsonnáját! Minden hasonlóra ott van az üzenet funkció!

**5. Ne bíráljuk zenei, művészeti, irodalmi, filmes ízlését!** Ezek olyasmik, amiket persze megnézhetünk az adatlapján, lehet meg is osztja velünk! Jó beszélgetésindítók lehetnek, de semmiképpen ne legyen ítélkezés célpontja emiatt! Ha olyasmit találunk, ami szerintünk nem illő, vagy nem neki való, akkor erről is lehet őszintén beszélgetni, és majd ő eldönti, hogy mit kezd vele!



## Nagyböjti lelkigyakorlatunk vezetője:

### KISS MÁRTON

#### bélfenyéri plébános

Gyermekotthonná alakította plébániáját és az egykori vincés nővérek zárdaépületét Kiss Márton bélfenyéri plébános. A kiöregedőben levő ötszáz lelkes faluba 15 évvel ezelőtt kezdte misszióját.

Ez a 19 éves tenkei lány nyolcadikos korában került Bélfenyérré. Őt testvérekből hárman laknak Kiss Márton atya plébániáján kialakított árvaházban.

Békési Brigitta, a gyermekotthon lakója „Sokat változtam lelkileg, szerintem, otthon nem imádkoztam soha, nem jártam templomba, vagyis jártam, de nem olyan lelkülettel, mint most.”

Az óvodapedagógus is Marci atya több mint száz gyereke közül röppent ki. Nyolcadikos tanulóként került a Kolpingházba, majd Debrecenben lett középiskolás.

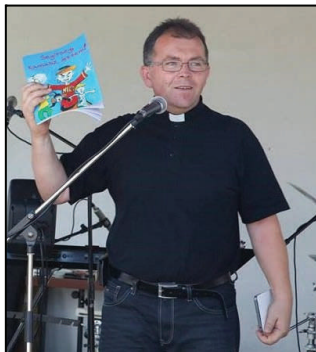
Balázs Natália, önkéntes, óvodapedagógus „Nagyváradon elvégeztem az egyetemet, óvodapedagógus lettem, Nagyszalontán tanítok, mert itt, Bélfenyéren nincs lehetőség, de ha megürül, akkor ide szeretnék jönni. Itt, a gyermekotthonban ugyanezt a munkát, kulturális rendezvények megszervezésében segítetek.”

A bélfenyéri Kolping-ház Böjte Csaba segítségével kezdte bontogatni szárnya-it 15 évvel ezelőtt. Az első egymillió forintos támogatást Csaba testvérék pályázták az egyházi ingatlan rendbetételére.

Kiss Márton, bélfenyéri plébános, a gyermekotthon vezetője „Ha megfelelő lelkülettel, ha megfelelő készséggel állsz hozzá a dolgokhoz, akkor negatív dolgokból is kijöhetnek pozitív dolgok, és hogyha ezt a Jóistenre bízod, tehát hogyha az Ő kezébe teszed le az egész munkásságodat, tehát felajánlod ezt az egészet, akkor a legjobb származhat belőle.”

Marci atya legfőbb célja, hogy otthon teremtsen a fiataloknak Bélfenyéren, a felnővőket pedig a kiöregedőben lévő falu üres házaiban helyezze el, újratelepítve ezáltal a magyar családokat a szórványtelepülésen.

Magyarokat telepítene a Bihar megyei Bélfenyérré a helyi katolikus lelkész. Kiss Márton atya így mentené meg a pusztulástól a dél-bihari falut, a szórványban lévő magyarokat pedig az elrománosodástól.



A Hunyad megyei bányászvárosból, Lupényből, két éve költözött Bélfenyérré ez a tízgyermekes család. A 30 ezer lelkes Zsilvölgyi város lakosságának már a 10 százalékát sem teszik ki a magyarok, így a család három legkisebb gyermeke szinte el is felejtette anyanyelvét.

Socoşan Judit: Olyan sokat beszéltek románul így a gyerekekkel az iskolában, mindenhol, hogy akkor ők már nagyon nehezen tudtak magyarul, most itten már megtanultak.

A megélhetés is könnyebb itt, mint a városban, mondják, mert szinte mindent meg tudnak termelni. Eddig egy öt és egy tízgyermekes család vállalta a Bélfenyérré telepedést, a családfő már munkát is talált.

Balog Zoltán: Nekem van munkám, én navétázok be Váradra mindennap meg lehet élni. Van aki szereti a mezőgazdaságot, itt Bélfenyéren lehet.

Kiss Márton atya évekig élt a Zsil völgyében, ahol tapasztalta, hogy a magyar családok kezdtek beolvadni az ottani közösségbe. Szerinte erre megoldás lehet, ha ezek a családok az elnéptelenedő Bélfenyérré, vagy annak környékére költöznének.

Kiss Márton, római katolikus plébános, Bélfenyér: Kilitásban van, hogy más család is megteszi ezt a lépést, és gondolom, hogy nekem is többet kell utazgatni, meg nekik is, hogy a többi magyar családot is ide, vagy valamelyik bihari magyar faluba telepítsük.

A száz éve még 1300-1400 lakossal büszkélkedő Bélfenyér plébánosa azt mondja, hogy a falu 500 főszere zsugorodott. Alig van már fiatal, ezért akarja, lehetőség szerint magyar nagycsaládokkal benépesíteni a települést.

Átvétel az erdélyi televíziótól

## Otthon

Milyen kopottnak, komor megszokott-nak

túnt fel előtte az atyai ház, mikor útrakelt...

S most, amint előre vigyáz, odarepül szeme minden álma.

Ó, bárcsak ott bocsánatot találna!

Vágytelt szíve örömtől énekelt, rab otthonából, hogy magát kitepte.

Azóta fáradt, roskadt lett a lépte, csalódott, kínlódott, epedt sokat. Gúnyos, kevély, hamis barátokat, kőszívű gazdát, kövér disznócsordát lát maga mögött, hogyha visszanéz, szíve oly sebzett, oly nehéz. Méltatlan immár az atya nevére, Ki ellen oly keményen vétkezett.

Nem, nem is várja már, hogy mint gyermeket

ölelje ismét szerető szívére; fogadja csak a béresek sorába.

Hogy vánszorog a fáradt, sebzett lába, pedig ím, egyre ismertebb az út,

s a domboldalban látja már a házat. Bűnbánó szeme fájó könnybe fut.

Valaki látja, várja, jó élébe kitárt karokkal, ő meg térdre roskad,

s míg bűnbánó ígéket mond szája szeretet végtelenje hull le rája,

tovatúnik az egyedüllét éje:

Van Atyja! Úgy, mint soha még, hisz most, csupán csak most ismerte meg!

A lelke szégyentől remeg, hogy akit elhagyott és megvetett,

az maga a sóvárgott Szeretet!

És másnap bejárja a drága házat, nem mint börtönt, hanem mint otthonát.

Mindenből édes béke árad, mindenem öröm fénye ömlik el.

Íme, a szépség! Minek is kereste a csábító világ zajában messze?

Hálás meleg szíve most felfigyel. Hol itt a börtön?

Jár-kezel szabadon.

Keményen fogja a kasza nyelét, - otthon a munka oly édes!

Míg kalászkok aranylóló ezrért

Boldogan dönti halomba

lelke újabb ujjongással telik.

Csupa öröm reggeltől estelig.

Úgy érzi, mintha napsugárba,

fénylő, meleg ruhába járna-kelne.

Ruhája Atyja végtelen kegyelme.

Szíve, mint egy titokzatos harang

ezt az egy nevet zúgja,

zengi folyton:

Otthon, otthon, otthon!

Túrmezei Erzsébet

# A gyűlölet- mozgalmak gyökeréről

Bátyám és én nagyon szerettük egymás. Fiúgyerekként persze össze-összekaptunk olykor, eleinte folyton én húztam a rövidebbet. Naná, bátyám négy évvel volt idősebb nálam. Rendre megsínylettem hőrcsőségemet. Ilyenkor néhány pillanatra bizony gyűlöltem őt. Rettenetes érzés ugyanis a tehetetlenség: ha birokra kelünk, meg sem tudtam mozdulni a szoritásban, ha ütni akartam, egyszerűen eltartott magától, mint egy macskát.

A gyűlölet ilyenformán a megoldhatatlan válság lelki megnyilvánulása.

Hasonló helyzetben van a mostani ellenzék, amely önmagát demokratikusnak nevezi ugyan, de ez csak „szó, szó, szó”. Szokás fölemlíteni, hogy gyökerei a kommunista terrorból erednek, ám a mai helyzetre tekintve ennél lényegesebb, hogy 2010 óta minden választáson megrendítő vereséget szenvedett. A demokrácia aprólékos gonddal betartott szabályai szerint a polgárok az országgyűlési- EU- és a helyhatósági választásokon sorra „leküldték kutyába.” Talán éppen azért, mert vezére, Őszödi Bösme, lebukása után folyamatos gyűlöletkampányt folytatott akkori ellenzéke ellen.

A tehetetlenség érzését, s ezzel a gyűlöletet sok minden fokozza.

Az első a miniszterelnök stratégiája: amióta hivatalát viseli, soha nem gyalázta ellenfeleit. Mint amikor bátyám eltartott magától. Nem vert, hanem kívül helyezett a harctéren. Semlegesített. E szó gyöke, a sem, elárulja, hogy szavunk a semmi fogalmi körébe tartozik. Márpedig semminek lenni, különösen a politikában, ahol „tényezők”, „személyiségek”, „elnökök-vezérek” csapkolódnak, a legszörnyűbb. Kegyetlenebb a halálnál...

A második a társadalom, ha úgy tetszik a nemzet csőcselékeseése. Gazdaságkor elemésztí a társadalom finomszerkezetét: vallási, erkölcsi, kulturális rendjét és vele erejét. Ez a benső azonosságvesztés egyenesen arányos az ún. fejlődéssel, azaz a

műszaki, szórakoztatóipari, jogi- és pénzügytechnikai stb. eszközök tökéletesedésével. Az említettek közül elsősorban a szórakoztatás gondoskodik az emberi értékek lebontásáról, a lelkék, gondolatok szétszórásáról... Ezért nem tudja beolvasztani Európa a bevándorlókat.

Minél aljassabb egy műsor, annál nagyobb közönséget, s annál több pénzt vonz. Ide vág a téli bunkofon-tüntetés. A fideszhivatalnokok úgy találtak ki egy amúgy Európában szokásos adót, hogy 2/3-ados dolyfükben körül sem néztek. Nem látták, hogy a célzott adófizetők jelentős része függő. Csüggő. Egy percre sem bír elszakadni telefonjától. Ha vele ezt meg mernék tenni! Az addig pár tucat zúgolódó azonnal megezerszereződött.

A harmadik a Bach huszárok esete Deák Ferencel. Ősrégi, ám folyvást ismétlődő ellentét-párhuzama ez a magyar történelemnek. A nevek változnak, a fölállás marad: az idegen érdekek szolgái, meg a hazafiak viszonyát igen jól mutatják az utóbbi negyedszázad eseményei. A nemzet



főlemelte Antall Józsefet, ellenfelei azonban átmentek kommunistából kapitalistába, kozákból cowboyba, természetesen befurakodtak az új kormányt támogatók közé is. Antall választott utóda, Orbán Viktor tartott a Deák-i mérték és hűség mellett, ami nem jelenti, hogy az ő párthívei közt nincsenek „új undokok” – a Bach-huszárok is álcájukról kapták nevüket. Ellenforradalmár-ellenzéke ugyanúgy rágalmozza, fasisztázza, miként Nagy Imréekkel tette meg Antallal, és szintén külérdekeket szolgált. Mert valóban micsoda gaztett volt Orbán részéről fölszabadítani milliányi adórszolgát a cunci nyugati bankok igájából? A közmunkával megmutatni több tízezer, egész életében dologtalan embernek, hogy mit jelent serénykedni? Nem csak kapát fogni, hanem

me g t a n u l n i együttműködni, örülni a munka eredményének? A csőcselék- okoskodó nem akarja tudni, hogy ez milyen óriási lépés sok cigányembernek, aki eddig segélye fogytán lopni kényszerült.

A negyedik a világhelyzet. Gazdaságkorban nincsenek se emberek, se eszmék. Se béke, se környezetvédelem, se vallás, se költészet, se demokrácia. Az ember helyén a konzumidióta szaladgál bolttól-boltig. Pénzizmus van: az egész bolygó tengerestül, emberestül, kultúrástul pusztá nyersanyag a számlahízlaláshoz. Mert amelyik cég nem növekszik, azt elnyelik a többiek.

A lélek azonban nem a pénz lényegéből készült, a Semmiből, hanem attól kaptuk, Aki Van. Ezért örökkévaló. Ugyan ezért – minden látszat ellenére – az ember-pénz azonosság nem létezhet, mert hazugság: sem a test, sem a Semmi nem lépheti át a mulandóság határát: nem juthat át a Létbe. Aki összetéveszti magát a pénzzel, eszével, szépségével, vagy akár mely mulandó érdekével, föloldhatatlan összeütközésbe kerül – bármilyen furának tűnik: önmagával. Bűvös körbe záródik: örökös csatározásba mindenkivel, aminek során az alkalmi sikerek és vereségek egyaránt gyűlöletet szítanak a lelkében. A gyűlölet a lelket rontja meg. Innen csak szívbéli bűnbánattal törhetne ki: újjászületéssel.

Ha egy nép nem akar „elhajózni a semmi-be”, mert élni vágyik, mégpedig szabadon, lelki békében, az a Bach-huszárok szemében nyílt lázadás. Menten varanggyá változtatják. Régen reakciónak nyilvánították, azelőtt eretneknek, manapság lefasisztázzák, mielőtt példája tovaterjedne a „szegények és megszorítottak”, elbutítottak és „téves csatatérre” tereltek között. Mindenek fölött tilos fölismerni és kimondani, hogy civilizációnk a Semmi rabszolgája.

Márpedig ez a megszabadulás, az újjászületés első lépése.

Czakó Gábor honlapjáról

## Márciusi programok:

Március 7.	Az elmaradt barlangászás pótlása Balatonedericsen
Március 13.	Felnőtt katekézis az esti misét követően
Március 20.	„Játszani is engedd!” Társasjáték klub felnőtteknek
Március 27.	Olvasóköri
Március 27-28-29.	Nagyböjti lelkigyakorlat Kiss Márton békényéri plébános vezetésével.
Március 30.	Idősek, betegek látogatása Ötvöskönyiben és Taranyban
Márciusi pénteken	Keresztúti ájtatosságok az esti mise előtt du. 5 órakor

## BEMUTATKOZIK A KÉPVISELŐ-TESTÜLET



### HRANKAI DÁVID

Hrankai Dávid vagyok, 1989-ben születtem itt Nagyatádon, ahol azóta is élek. Szüleim, nagyszüleim már egészen kisgyermek koromban bátorítottak az egyházközség életében való aktív részvételre; közel 20 éve beálltam a ministránsok sorába. Ezt a szolgálatot kitartóan és örömmel végeztem hosszú éveken át. A nagyatádi híveknek köszönhetően most újra szorosabban be tudok kapcsolódni az egyházközség mindennapjaiba. Bizalmukat igyekszem meghálálni odaadó munkámmal.

Amennyiben ezzel kapcsolatban észrevétele, javaslata van, ne habozzon megkeresni!

MEGFULLADSZ A "TÚLSÓKBAN".

TILTAKOZZ:

MONDJÁL LE VALMIRÓL!

HOGY KÉPES LESZEL-E MEGVALÓSÍTANI,

KEVESEBBEL IS MEGELÉGEDETTNEK LENNI?

PRÓBÁLD MEG!

Miért az egyre növekvő termelés?

Miért a nagyobb jólét?

Miért a nagyobb kényelem?

Miért többet keresni?

Több nyereség, több pénz?

Többet venni, többet fogyasztani?

Miért a növekvés iránya?

Miért a végtelen spirál:

egy forinttal többet kapni,

hogy majd egy forinttal többet tudjunk

fizetni?

Miért? Minek? Kinek?

*Weöres Sándor*

**A teljes lét: élet-nélküli.**

**A teljes öröklét: idő-nélküli.**

**A teljes működés: változás-nélküli.**

**A teljes hatalom: erő-nélküli.**

**A teljes tudás: adat-nélküli.**

**A teljes bölcsesség: gondolat-nélküli.**

**A teljes szeretet: érzés-nélküli.**

**A teljes jóság: irány-nélküli.**

**A teljes boldogság: öröm-nélküli.**

**A teljes zengés: hang-nélküli**

### ÚJABB FABULA



*Mivel a százlábúnak nagyon fájtak a lábai, a bagoly tanácsát kérte. Az ezt mondta neki: - Túl sok lábad van. Ha eger lennél, csak négy lábad lenne,*

*ezért huszonnégyszer kisebb lenne a fájdalmad. - Nagyszerű ötlet - mondta a százlábú. - Csak azt mutasd meg, hogy hogyan váljak egérré! - Ne bosszants engem a gyakorlatba való átültetés kérdéseivel! Én csak az elvek kidolgozásáért vagyok felelős.*

### Keresztút

*Megjelenik minden hónap utolsó vasárnapján*

Elérhetőségek ; e-mail: [atad.plebania@hotmail.com](mailto:atad.plebania@hotmail.com)

Hivatalos honlap: [nagyatadi.plebania.hu](http://nagyatadi.plebania.hu)

Hivatali idő a plébánián: hétfőtől péntekig de. 8-11 óra között. Telefon: (82) 351-672 vagy 30/4976520